మాయమైన వంటగత్తె!!

(పరువు ఖరీదు—రెండవ భాగము)

'సికిందర్'

"నేను పథకం వేసింది నీ దగ్గర డబ్బుకోసం కాదు. నీ బాస్ నగకోసం" అన్నాడు శంకర్ కఠినంగా.

అతని మాటలు విని ఉలిక్కిపడ్డాను. "నగా?— ఏ నగ?"

"పదిలక్షలు విలువచేసే నగ—నీ బాస్ దగ్గర వుంది. నాక్కావాలి."

నేను తటాలున లేచాను. "నువ్వు ఫూల్‌వి! పోలీసులకి ఫోన్ చేస్తాను!"

తల అడ్డంగా వూపాడతను, "ఫోటో గుర్తుంచుకో! నీ ఆనవాలు, వేషం పెట్రోలు బంకువాడు పోలీసులకి చెప్పాడు—వాళ్ళు గాలిస్తున్నారు."

శంకర్ మాటలు నన్నదరగొట్టాయి.

"నా కోరిక నిరాకరిస్తే ఈ ఫోటో పోలీసులకిచ్చి నీ కథ చెప్పేస్తాను" బెదిరించాడతను. "ఆ తర్వాత వూహించు—నీ పరువు ప్రతిష్టలు!

"నీ బాస్ పుణ్యమా అంటూ నువ్వు సంపాదించుకున్న పరువు, పలుకుబడి లోకం దృష్టిలో నవ్వులపాలవుతాయి! ఇహ నీ విలువ కానీ చెయ్యదు!"

"అలా జరక్కుముందే ఛస్తాను!" అన్నాను.

నవ్వాడతను, "అవును—పిరికివాళ్ళు చావే కోరుకుంటారు."

నా రక్తం గడ్డకట్టింది.... పిరికివాడ్ని!

వీడు కూడా నా వీక్ పాయింట్ గురిచూసి కొట్టాడు!

"కమల్! నువ్వు నా చెప్పుచేతల్లో వున్నావు. నా కోరిక నిరాకరిస్తే పర్యవసానం నీకు తెలుసు. నా కోరిక తీర్చడానికి నీకు ధైర్యం లేక చావు కోరుకోవని గ్యారంటీ యిస్తాను. అందుకు బదులుగా నన్ను చంపే ఆలోచన నీకు రావచ్చు. ఆ ఆలోచన రానీకు. నేను అన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకుని వచ్చాను. నెగెటివ్ తో సహా నీగురించి వివరాలు నా ఫ్రెండ్ దగ్గర వున్నాయి. ఒకవేళ నేను ఛస్తే వాటిని పోలీసులకి యిస్తాడు...."

"నువ్వు దుష్టుడివి! నేనిలా మోసపోతాననుకోలేదు! నా బాస్ దగ్గర నగ వుందని నీ కెలా తెలుసు?"

నవ్వాడతను, "ధనికుల దగ్గర ఏమేం వున్నాయో తెలుసుకుంటుంటాను—నీ బాస్ దగ్గర నగ వుందని తెలిసింది. పదిలక్షలు! కానీ యెక్కడ దాచాడో తెలీదు. రహస్యంగా సమాచారం సేకరించాను. బ్యాంకులో లేదు. వారం క్రితం ఇంట్లో సేఫ్ తెరిచాను. అందులో లేదు. అయితే ఇంట్లో ఒక రహస్య స్థలం వుందని తెలుసుకున్నాను. అది నీకూ, బాస్ కూ తప్ప ఎవరికీ తెలియదట. నిజమేనా?"

"కాదు."

"అయితే ఫోటో పోలీసులకి పంపవచ్చా?"

బాస్టర్డ్! తిట్టుకున్నాను. శంకర్ చెప్పింది నిజమే. ఆ నగ ఎక్కడ వుందో నాకూ, బాస్‌కూ తప్ప ఎవరికీ తెలీదు.

బాస్ దాన్ని తన ముద్దుల భార్యకోసం ఖరీదైన వజ్రాలు పొదిగి చేయించాడు. నాలుగేళ్ళ క్రితం ఆమె చనిపోయినప్పుడు, దాన్ని అమ్మకుండా, ఆమె జ్ఞాపకార్థం, ఒక రహస్యస్థలంలో దాచాడు. ఆ స్థలం ఎక్కడ వుందో నాకు తప్ప ఎవరికీ చెప్పలేదంటే! నా మీద అతనికెంత విశ్వాసం వుందో వూహించవచ్చు.

అలాంటి బాస్‌కు నేను ద్రోహం చేస్తానా?

నా గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది.

"నీ సందేహం నాకు తెలుసు," అన్నాడు శంకర్ బటానీలు నాకందిస్తూ, "ఎంతో నమ్మకం వుంచిన బాస్‌ని మోసం చెయ్యడానికి నువ్వు భయపడుతున్నావు. ఆ భయం అనవసరం. నీకు కొన్ని వాస్తవాలు చెప్తాను, విను: నీ బాస్ ఈ నాడు కోటీశ్వరుడయ్యాడంటే ఎన్ని అక్రమమార్గాలు తొక్కాడు? అది నీకు తెలియంది కాదు. అన్యాయం చెయ్యకుండా ఈ రోజుల్లో డబ్బు సంపాదించడం కష్టం.

"నీ బాస్ సంపాదించిన ఆస్తిపాస్తులన్నీ అక్రమమైనవి కావని ఈ సిటీలో ఎవ్వరైనా అంటే నన్ను చెప్పుతో కొట్టు. అలాంటి బాస్ దగ్గర నాలుగేళ్ళుగా పని చేస్తున్న నీకు, అతని వక్రబుద్ధుల్లో లేశమాత్రమైనా సంక్రమించకపోవడం విచారకరం.

"కమల్, ఈ ప్రపంచం ఒకర్నొకరు మోసం చేసుకునే ప్రాతిపదికపైనే సాగుతోంది. ఏ బాస్ ప్రజల్ని

మోసం చెయ్యకపోతే నువ్వులేవు. నువ్వు నీ బాస్‌ని మోసం చెయ్యకపోతే నేను లేను—దౌర్జన్యమనుకోకు! నాది స్వార్థంకాదు. నీకూ భాగమిస్తాను—సగం...."

నాకాశ్చర్యం వేసింది. నేనెంత ఫూల్‌నో అర్థమైంది.

శంకర్ చెప్పిన మాటలు కొట్టివేయడం నాకు ఆత్మ వంచనే అనిపించింది. అతను చెప్పిన వాస్తవాలు నాకు కనువిప్పు కల్గించాయి. ఇంతకాలం నేనెంత అజ్ఞానంలో గడుపుతూ ఎన్ని అవకాశాల్ని, ఎలాంటి అదృష్టాన్ని కాలదన్నానో తలచుకుంటే వూపిరాడలేదు!

నా బాస్‌మీద వున్న గౌరవాభిమానాలు ఆ క్షణం లోనే గాలికి కొట్టుకుపోయాయి. అతను నా పట్ల చూపిస్తున్న ప్రేమానురాగాలు, విశ్వాసం, కేవలం సభ్య ప్రపంచంలో ఫార్మాలిటీగానే తోచాయి.

అందువల్ల—నేను ఘరానా నేరస్తుడు శంకర్‌కి లొంగిపోయాను.

డబ్బుమీద హఠాత్తుగా పుట్టుకొచ్చిన ఆ పేక్షతో కాదు. ముందు పరువుసంగతి చూసుకోవాలి. శంకర్‌ని నిరాకరిస్తే నా పరువు ఏమవుతుందో-ఆ తర్వాత నాకెలాటి గతి పడుతుందో తెలుసు.

కాబట్టి నా పరువు కాపాడుకునేందుకు నా బాస్‌ని మోసం చేస్తాను!

నేను తలూపడం చూసి నవ్వాడు శంకర్.

"గుడ్. నేనాశించిన నిర్ణయమే తీసుకున్నావు. సంతోషం. ఇక ప్లాను చెప్పనా?"

మళ్ళీ తలూపాను.

శంకర్ నవ్వాడు. "నీ బాస్ సిటీలో లేడుకదా? ఈ

రెండురోజులు బాగా ఉపయోగపడతాయి. ఈ రాత్రి అతని ఇంటికెళదాం. ఇంటిముందు గూర్ఖా, ఇంట్లో వంట మనిషీ వుంటారు—మనకి అడ్డురారు. మనం వెనకగోడ దూకి ప్రవేశిస్తాం. కిచెన్ పక్కన వంటమనిషి గదివుంది. ఆ సమయానికి ఆమె నిద్రలో వుంటుంది. మనం జాగ్రత్తగా లోనికెళ్ళాలి. ఆ తర్వాత నువ్వు రహస్యస్థలం నుంచి నగ తీసి నా కివ్వాలి.”

భారంగా వూపిరి వదిలాను, “దాన్ని నువ్వేం చేస్తావు?”

“నాకు కొందరు అరబ్బులు తెలుసు. వాళ్ళకి చూపిస్తే కనీసం అయిదులక్షలు గ్యారంటీ! వ్యవహారం పొక్కదు-మనం ఒకర్నొకరు మోసం చేసుకుంటే తప్ప! వచ్చిన డబ్బులో చెరిసగం మనది?”” అన్నాడతను.

“దొంగతనం బయటపడితే?” అడిగాను కాస్సేపు ఆలోచించి.

“బయటపడదు” అన్నాడతను నమ్మకంగా.

“ఎందుకు పడదు?”

“ఆ నగస్థానే నకిలీనగ వుంటుంది కాబట్టి!” అన్నాడతను.

“అంటే?”

నన్ను సూటిగా చూశాడతను: “నేను అన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకున్నాను, కమల్. ఆ నగ దొంగిలించాక దాన్ని నాకు తెలిసిన ఎక్స్‌పర్ట్ దగ్గరికి తీసుకెళతాను. అతను దాని నమూనా చిత్రించి ఇచ్చేస్తాడు. తిరిగి దాన్ని మనం తీసిన చోటే పెట్టేస్తాం. పదిరోజుల్లో ఎక్స్‌పర్ట్ డూప్లికేట్ తయారుచేసి యిస్తాడు-పదివేలు ఖర్చయినా శాశ్వత రక్షణ వుంటుంది-అప్పుడు నకిలీనగ ఏ బాక్స్

దగ్గరా, ఒరిజినల్ మనదగ్గరా వుంటాయి. అందువల్ల దొంగతనం ఎప్పటికీ బయటపడదు! తన దగ్గర వున్నది నకిలీదని నాలుగు జన్మలెత్తినా నీ బాస్ తెలుసుకోలేడు!"

శంకర్ పథకం నాకు నచ్చింది.

దొంగతనం బయటపడే అవకాశంలేదు.

బాస్ నకిలీ నగ అమ్మకానికి పెడితే తప్ప యిలాంటి ప్రమాదం లేదు. భార్య స్మృతికి చిహ్నంగా దాచుకున్న ఆ నగ బాస్ ఎన్నడూ అమ్మడు! అలాంటి ప్రయత్నం కల్లోకూడా చెయ్యడు!

ఇక — నేను చేసిన వెధవ పనులకి పరువు దక్కడమే గాక, సుమారు మూడులక్షల ప్రతిఫలం చేతికి చిక్కబోతోంది!

2

మేం దొంగలం. అయితే దొరల్లాగా కారుదిగి సిగరెట్స్ వెలిగించుకున్నాం. వీధి చీకటిగా, నిర్మానుష్యంగా వుంది.

శంకర్ కార్లోంచి పొడవాటి తాడు తీశాడు. పెరటి గోడ పదడుగుల ఎత్తువుంది. పెరట్లోవున్న వేపచెట్టు కొమ్మలు బయటికొచ్చాయి. వాటిని చూసి శంకర్ తాడుచివర వుచ్చులావేసి పైకెగరేశాడు. వుచ్చు కొమ్మలో పడింది. శంకర్ నవ్వుకుని తాడుపట్టుకుని పైకి ఎగబ్రాకసాగాడు.

నాకంతా అయోమయంగా వుంది. నేను నిజంగా దొంగగా మారిపోయాను. ఈ సారి నిజంగా దొంగతనం చేస్తున్నాను.

శంకర్ గోడ చేరుకుని చెట్టెక్కాడు. ఆ తర్వాత

లోన పెరట్లోకి దిగాడు. కాచుకున్నాను. కాస్సేపయ్యాక తలుపు తెరుచుకుంది. నన్ను చూచి సైగ చేశాడు. లోని కెళ్లాను.

ఇద్దరం చకచక చీకటిలో బంగళాకేసి నడిచాం. వెనక వరండా చేరుకుని వంటమనిషి గది దగ్గర ఆగాం. గురకలు విన్పిస్తున్నాయి. గాఢనిద్రలో వుంది. ఆమె వంటరిగా బంగళాలో ఎలా వుంటుందో వూహించలేక పోయాను.

కిచెన్ తలుపు తెరిస్తే, మేం ఇంట్లో హాల్లోకి, ఆ తర్వాత బాస్ బెడ్ రూంలోకి ప్రవేశించవచ్చు. మారు తాళాలతో ఆ పని సులువు చేశాడు శంకర్. అయిదు నిమిషాల్లో మేం బాస్ బెడ్ రూంలో వున్నాం.

"ఎక్కడ?" గుసగుసలాడాడు శంకర్.

నేను స్విచ్ నొక్కి లైటు వెల్గించాను. ఫ్లోరసెంట్ కాంతి గదిని ఆక్రమించుకుంది. ఆ వెలుగులో పడగ్గది అలంకరణ చూసి నాకు నీరసం వచ్చింది. ఇలాంటి గది రేపు నాకూ వుంటుంది!

శంకర్ గదిలో అటూ ఇటూ చూస్తున్నాడు— ఆల్సేషియన్ కుక్కలా.

నా మనసు ఏదో కీడు శంకిస్తోంది. ఏమిటది?

శంకర్ చెయ్యి చల్లగా నన్ను తాకింది, "ఎక్కడ?"

కర్కశంగావున్న అతని కంఠం విని నేనేం చేశానో నాకే తెలీదు.

ఛటుక్కున వంగి ఖరీదైన కాశ్మీరు తివాసి ఎత్తి చుట్టాను. కింద అతిఖరీదైన షాబాద్ పాలరాతి పలకలు బయటపడ్డాయి....

ఆ పలకల్ని తలుపు దగ్గర నుంచి-మధ్యవరస-లెక్క

బెడుతూ పదమూడవ పలక దగ్గర ఆగాను.

అక్కడ కూచోని జేబులోంచి చిన్నకత్తి తీశాను.

కత్తి అంచులో పలకచుట్టూ వున్న సందును వెడల్పు చేశాను. ఆ తర్వాత కత్తిని ఆ స్థలంలో వుంచి నెమ్మదిగా వంచాను. పలక కొద్దిగా పైకి లేచింది. మరికొంత వంచాను. ఇంకా లేచింది. ఛటుక్కున పలక పట్టుకుని కత్తి తీసేశాను.

ఆ తర్వాత రెండు చేతులతో పలక తొలగించాను.

లోపల నేలలో స్టీలుతో చేసిన చతురస్రాకారపు పాత్ర కన్పించింది. ఆ పాత్రలో చిన్న పెట్టెవుంది. దాన్ని అందుకున్నాను.

శంకర్ దాన్ని తటాలున లాక్కుని, "గ్రాండ్ సక్సెస్!" అనరిచాడు.

పెట్టి విప్పి నగ అందుకుని గర్వంగా నవ్వాడు. లైటు వెలుగులో నగ జిగేలుమంది. వజ్రాలు తళుక్కున మెరిశాయి. నా కళ్ళు చెదిరాయి.

ఆ నగ చూశాక నాలో భయం, ఆ తర్వాత అంతు పట్టని సంతోషం కలిగాయి.

హఠాత్తుగా నీరజ జ్ఞాపకం వచ్చింది....

ఈ క్షణంలో గనుక ఆమె సజీవంగా వుంటే, శంకర్‌ని చంపేసి ఈ నగని ఆమె కంఠంలో అలంకరించే వాడ్ని. కానీ....దురదృష్టం! ఈ భాగ్యానికామె నోచుకో లేదు.

"చూ, కమల్! దీన్ని ఎప్పుడేనా చూట్టుకున్నావా! ఆ అదృష్టం ఎందరికి వుంటుంది!"

శంకర్ మాటలు విని అతన్ని చూశాను. అతని ముఖంలో కోటి సూర్యుళ్ళు వెలిగిపోతున్నాయ .... అతని

చేతిలో నగ చటుక్కున అందుకోబోయాను.... కానీ ఆగిపోయాను.

గది బయట అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

"ఎవరు?" గుసగుసలాడాడు శంకర్.

నా నోరు పెగల్లేదు. ఇంతలోనే గదిముందు ప్రత్యక్షమైంది ఒక ఆకారం-పనిమనిషి విగ్రహం.

మా ఇద్దర్లో చలనం లేదు. శంకర్ చేతిలో నగ వేలాడుతోంది....

ఆమె దాన్ని చూసింది. నిద్రకళ్ళు తెరుచుకున్నాయి. ఆ తర్వాత శంకర్‌ని చూసింది. నన్ను చూసింది. ఇద్దర్నీ మార్చిమార్చి చూసింది. క్షణక్షణానికి ఆమె ముఖంలో రంగులు చకచక అదృశ్యమవుతున్నాయి.

నేను మమ్మీలాగ నిలబడిపోయాను.

వంటమనిషి చేతుల్లో ముఖం దాచుకుని కెవ్వుమని అరిచింది. మేం తేరుకునేంతలోనే వెనక్కి తిరిగి మెరుపులా పరుగుతీసింది.

శంకర్ రాకెట్‌లా దూసుకుపోయాడు బయటికి.

బయట అస్తవ్యస్తమైన అడుగుల చప్పుళ్ళు.

ఆ తర్వాత మరోసారి కేక.... గట్టిగా మూల్గు.... చివరికి నిశ్శబ్దం.

ఆ నిశ్శబ్దం నా నరాల్ని పిండేసింది.

ఏం జరిగిందో అర్థంకాలేదు. నా ముఖమంతా చెమట పట్టింది. ఎంతసేపు మమ్మీలా నిలబడిపోయానో తెలీదు.

"కమల్!" అని శంకర్ అరిచినపుడు నా గుండె పగిలినట్టనిపించింది....

తేరుకుని, తడబడుతున్న అడుగులతో హాల్లోకి నడిచాను.

హాల్లో మసగ్గా దీపం తెలుగుతోంది.

ఆ మసక వెలుతురులో నేలమీద రెండు ఆకారాలు కన్పించాయి, ఒకటి: వెల్లకిలా పడివున్న వంటమనిషి. రెండు: ఆమె పక్కన కూచునివున్న శంకర్.

"ఏం జరిగింది?" అన్నాను గాభరాగా.

"చచ్చిపోయింది" శంకర్ చెప్పాడు.

హఠాత్తుగా నాకు ముచ్చెమటలు పోశాయి. గబగబ నడిచి శంకర్ దగ్గరకి వెళ్ళాను. "ఎందుకు చంపావు?" అన్నాను బలహీనంగా.

శంకర్ చేతులు చూసుకున్నాడు. రక్తంలో తడిసి వున్నాయి, నగతో సహా. వంటమనిషి నోట్లోంచీ, ముక్కులోంచీ రక్తం కారి నేల న్యాక్రమించుకుంది. ఆ దృశ్యం నా గుండెల్లో అలజడి రేపింది.

"రాస్కెల్! ఆమెనెందుకు చంపావ్?" మళ్ళీ అరిచాను.

"షటప్! ఆమెని చంపకపోతే ఏమవుతుందో తెలుసా? వెర్రిమొహమా, పిచ్చికూతలు కూయక నేను చెప్పినట్టు చెయ్యి!" ఆజ్ఞాపించాడు శంకర్, నగ జేబులో దోపుకుని.

"ఏం చెయ్యాలి? జరిగిందేమిటి? హత్య! మర్డర్!"

"భయపడకు. మనం శవాన్నిక్కడ నించి త్వరగా తీసెయ్యాలి! కమాన్! శవాన్ని కార్లో ఎక్కిస్తాను. నువ్వు యిల్లు శుభ్రం చేసిరా!"

నేను విసురుగా బెడ్‌రూంలోకి వెళ్ళాను. అప్పుడు ఉలిక్కిపడ్డాను. ఆమె కేక గూర్ఖా విన్నాడా? ఆ ఆలోచన నన్ను అదరగొట్టింది. మరుక్షణం కుదుటపడ్డాను. అది అసంభవం. గేటు రెండు ఫర్లాంగుల దూరానవుంది.

ఒకవేళ వినివుంటే వెంటనే వచ్చేవాడు.

గబగబ రాతిపలక శుభ్రం చేశాను, వేలిముద్రలు లేకుండా. తర్వాత దాన్ని యథాస్థానంలో పెట్టి పైన తివాసీ పరిచేశాను. ఆ తర్వాత అటూయిటూ చూశాను. మాకు సంబంధించిన వస్తువులేమీ లేవు.

హాల్లోకివచ్చి నేలమీద చూశాను. రక్తంవుంది. బాత్ రూంలోంచి బకెట్ నీళ్లు తెచ్చి గుమ్మరించి, కడిగేశాను. మళ్ళీ ఒకసారి అన్నీ సరిచూసుకొని అప్పుడు తేలిక పడ్డాను.

3

నేను బయటికి వచ్చాక శంకర్ శవాన్ని కార్లో పెట్టి తిరిగి వచ్చాడు.

"ఓ.. కే?"

"ఓ.. కే."

"కమాన్." కిచెన్ తలుపుకి తాళంవేసి నా చెయ్యి పట్టుకుని బయటికి నడిచాడు శంకర్. పెరటితలుపు జారగిలవేసి, "శవం కారులో వుంది. త్వరగా పాతిపెట్టాలి. నువ్వు నాతో రావాలి" అన్నాడు.

ఈమాటలు నన్ను భయపెట్టాయి. ఇద్దరం కారెక్కాం. శంకరే డ్రయివింగ్ సీట్లో కూచున్నాడు. కారు బయలుదేరాక తీవ్రంగా ఆలోచించాను.

ఏమిటిది? ఏం జరిగింది? ఏం జరగబోతోంది? నాకేమీ తోచడంలేదు. కానీ ఒక విషయం గ్రహించాను. నా పరువు రక్షించుకునే ప్రయత్నం ఒకరి ప్రాణాలు తీసింది.

ఏమీ ఆలోచించ కూడదనుకొని గట్టిగా కళ్ళుమూసు

కని సిగరెట్ పీల్చుస్తూ గాను. కాస్సేపయ్యాక కారాగింది. కళ్లు తెరిచాను. కొత్తప్రదేశం. సన్నటి ఇరుకువీధి. ఒక ఇంటిముందు ఆగివుంది కారు.

"ఎక్కడికి తెచ్చావు?" అడిగాను.

"నా ఇంటికి" అన్నాడతను.

"ఎందుకు?"

"నువ్వు మాట్లాడకు!" కసిరి కారుదిగాడు. ఆ తరువాత తాళంతీసి ఇంట్లోకెళ్లాడు. వీధి ప్రశాంతంగావుంది. నా కారు డిక్కీలో శవంవుంది. నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. ఆమె ఆత్మ నన్ను వూరికే వదిలిపెట్టదు.

శంకర్ తిరిగివచ్చాడు పారా పలుగుతో. అదీగాక మెళ్లో ఫ్లాష్‌గన్ అమర్చివున్న కెమెరా వేలాడుతోంది. గాభరాపడ్డాను.

శంకర్ కారెక్కి డ్రైవింగ్ చేస్తున్నప్పుడు భయపడుతూ అడిగాను, "కెమేరా ఎందుకు?"

"నిన్ను ఫోటోలు తీసేందుకు?"

"ఎందుకు?"

"నీనోరు మూయించేందుకు."

"నా నోరు యిదివరకే మూయించేవు కదా?"

"పరిస్థితి మారింది. ఇప్పుడా ఫోటో పనికిరాదు. కమల్, నువ్వు నేను చెప్పినట్లు చెయ్యాలి. ఈ హత్య నువ్వు చేశావు. ఇప్పుడు శవాన్ని పాతిపెడుతున్నావు. నేను ఫోటోలు తీస్తాను. నిన్నింకా నా గుప్పిట్లో బిగిస్తాను. నా మాటలకి అభ్యంతరం చెప్పావా, ఆ ఫోటో పోలీసుల దగ్గరవుంటుంది. బాగా ఆలోచించు!"

పరిస్థితి అర్థమైంది.

చెయ్యని హత్య నెత్తిన వేసుకోవాలి. లేదా, నా దొంగ వేషం ఫోటో నా పరువు తీస్తుంది. శంకర్ మాటలు అంగీకరించక తప్పదు! అయితే, హత్య బయటపడితే నేను హంతకుడ్ని కానా? ఈ ఆలోచన కలవరపర్చింది.

ఏం చెయ్యాలి? హత్య బయటపడకుండా మార్గమేదేనా వుందా? ఎన్ని మార్గాలున్నా వాటిలో లోపాలు వుంటాయి. నేరం ఏనాటికైనా బయటపడుతుంది. ఈ విషయం అంగీకరించక తప్పదు!

అయితే ఏం చెయ్యాలి?

అప్పుడొచ్చిందొక ఆలోచన.

హత్య బయటబడ్డా నన్ను నిర్దోషిగా నిరూపించే ఆధారం కావాలి. ఆ ఆధారం తట్టడానికి నా కెంతో సేపు పట్టలేదు.

నవ్వుకున్నాను.

శంకర్ని చూశాను. గంభీరంగా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. తనకి తెలియకుండా నా వల్లో చిక్కుకోబోతున్నాడు!

కారు బంజారాహిల్స్ ప్రాంతాలా చేరుకుంది. శంకర్ కారుని నిర్మానుష్యంగా, విశాలంగావున్న మైదానంలోకి తిప్పాడు. అక్కడ జనసంచారం వుండదు. కారాగాక ఇద్దరం దిగాం.

శంకర్ కెమేరా పట్టుకుని నాతో అన్నాడు, "పారా పలుగూ తీసుకో. త్వరత్వరగా గొయ్యి తవ్వు. కమాన్, క్విక్!"

అలాగే చేశాను. నేను గొయ్యి తవ్వుతుండగా శంకర్ ఏంగిల్ సిద్ధం చేసుకోసాగాడు. కాస్సేపయ్యాక, "రెడీ, స్నాప్ లాగుతున్నాను!" అరచాడు.

నేను ఛటుక్కున తలతిప్పి కెమేరావేపు చూశాను. నా ఆలోచన ఆచరణలో పెట్టాను. గొయ్యి తవ్వుతూ, చిన్నగా నవ్వుతూ కెమెరా వేపు చూడసాగాను. కెమేరా క్లిక్‌మంది. జిగేలుమని మెరుపు మెరిసింది. ఛటుక్కున తల వంచుకుని గబగబ తవ్వసాగాను.

ఆ తర్వాత రెండుమూడు స్నాప్స్‌కి కూడా అలాగే పోజులు పెట్టాను.

చివరికి——

శవాన్ని గోతిలో చేరుస్తున్నప్పుడు కూడా అలాగే చేశాను.

కానీ, కొన్ని స్నాప్స్‌కి మాత్రం సీరియస్‌గా పోజు పెట్టాను.

మొత్తం ఎనిమిది స్నాప్స్.

4

మర్నాడుదయం ఆఫీసులో తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాను.

రాత్రి జరిగిన సంఘటన నన్నేమీ ఆందోళనకి గురి చెయ్యలేదు. ఇలాటి పరిస్థితిలో ఆందోళన చెందడంకంటే ఆలోచనలతో కాలం గడపడం మంచిదని గ్రహించాను.

వంటమనిషి హత్యచెయ్యబడింది——ఇప్పుడు కొన్ని సమస్యలు ఏర్పడ్డాయి. హత్య బయటపడనంతవరకు నేను క్షేమంగా వుంటాను. ఇది అందరి హంతకులకీ వర్తిస్తుంది. బయటపడితే ఏమవుతుంది? పోలీసులు దర్యాప్తు చేస్తారు. అయితే నేనుగానీ, శంకర్‌గానీ పట్టుబడే అవకాశాలు కన్పించడంలేదు: ఎక్కడా ఆధారాలు వదిలిపెట్టలేదు.

ఇక——శంకర్ ఆ ఫోటోల సహాయంతో నన్నేమీ

చెయ్యలేడు. ఆ ఫోటోలు హత్యా నేరం నా మీద మోపవు. ఇది గ్యారంటీ! శంకర్‌తో నేను జాగ్రత్తగా వ్యవహరిస్తే—ఒక వేళ ఈ వ్యవహారం బెడిసికొడితే— ఈ చిక్కుల్లోంచి నేను బయటపడ్డమే గాక, శంకర్ మెడకి హత్య చుట్టుకుంటుంది.

అయితే నా లాజిక్ శంకర్ తెలివితేటల మీద ఆధారపడివుంది. ఒకవేళ అతను ఫోటోల్లో వీక్ పాయింట్ కనిపెడితే కథ కంచికి, నేను జైలుకి.

రేపు నా బాస్ వచ్చేస్తాడు. వంటమనిషి యింట్లో వుండదు గనుక ఎక్కడికి వెళ్ళిందని అడుగుతాడు. అందుకు నేను సమాధానం సిద్ధం చేసుకున్నాను.

ఈ రోజు శంకర్ నగ డిజైన్ తయారుచేసి తీసుక వస్తాడు. దాన్ని తిరిగి రహస్య పేటికలో పెట్టేస్తాను. ఆ తర్వాత పదిరోజులు నిశ్చింతంగా గడిచిపోతాయి. పద కొండవరోజున నగలు తారుమారవుతాయి ....మరికొన్ని రోజులు గడిచాక వ్యాపారికందని డబ్బు నా చేతికొస్తుంది. నన్నెలాటి అదృష్టం వరించబోతోంది!

ప్చ్! కానీ, ఈ అదృష్టానికి మురిసిపోయేందుకు నీరజ లేదు.

నా కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకుని మంచినీళ్ళు తాగాను.

ఆ రోజు నేను ఆఫీసులో చేసిన పనేమీ లేదు. సాయంత్రం అయిదుగంటలకి కారెక్కి ఇంటికెళ్ళాను.

స్నానం చేసి బట్టలు మార్చుకుని కూచున్నాను.

ఇంతలో తలుపు తెరుచుకుని శంకర్ వచ్చాడు. అతని వాలకం చూస్తే నన్ను కలుసుకునేందుకు ఎంత అసహనంగా గడిపాడో తెలుస్తోంది. లోనికివచ్చి నా ఎదు

రుగా చూచున్నాడు.

నేను కంగారుపడ్డాను. ఇప్పుడతని ముఖంలో రంగులు మారుతున్నాయి.

"ఏం జరిగింది?" అడిగాను ఆందోళన అణుచుకుంటూ.

శంకర్ కర్కశంగా చూశాడు, "చూడు మిస్టర్! నీ దగ్గర తెలివివుంటే వుంచుకో! నా దగ్గర మాత్రం ప్రదర్శించకు! ప్రమాదకరం!"

"నేనేం చేశాను శంకర్!"

"డబుల్ క్రాస్ చేయటానికి ప్రయత్నించావు! నువ్వు పరువుగా బ్రతకదల్చుకున్నావా, లేక అందరిచేత ఛీ ఛీ అనిపించుకుంటావా?"

"శంకర్ నేనేం చేశాను?" భయపడుతూ అడిగాను.

శంకర్ నన్ను అసహ్యంగా, హేళనగా చూసి, జేబులోంచి ఒక కవరు తీశాడు. ఆ కవర్లోంచి ఫోటోలు తీసి నాకిచ్చాడు.

వాటిని చూశాను. అవి ఎనిమిది వున్నాయి. వాటిల్లో అయిదు ఫోటోల్లో నా ముఖం చిరునవ్వులో తొణికిసలాడుతోంది. మిగతా మూడుఫోటోల్లో సీరియస్‌గా వుంది.

"బాగా తీశావు" అన్నాను, ఓరగా చూస్తూ.

"నోర్మూయ్!" అర్చాడతను. "ఏమిటా ఫోజు? నిన్ను నవ్వమన్నానా?"

"చెబితే నే నవ్వాలా! నవ్వొచ్చింది, నవ్వేశాను. ఏమిటి తప్పు?" నేనూ అర్చాను.

శంకర్ వుద్రేకంతో పిడికిలి బిగించాడు.

"రాస్కెల్! నువ్వు ట్రిక్ చేశావు!" మళ్ళీ అర్చాడతను, "ఈ ఫోటోలు పోలీసులు చూస్తే ఏమంటారు?"

"ఏమంటారు?"

"హత్య చేసినవాడు నువ్వేదూ, కావాలని ఫోటో తీయించుకుంటాడా?"

నేను చల్లబడిపోయాను. వీడు వీక్ పాయింట్ కని పెట్టేశాడు! ఇక లాభంలేదు. నా ప్లాన్ బెడిసికొట్టింది.

"అలా అనుకుంటారని నాకు తెలీదు" అన్నాను.

"అలాగే అనుకుంటారు. హత్యకేసు నీ మీద నిలబడదు. నా మెడకి చుట్టుకుంటుంది!"

"అవును. హత్య నేను చెయ్యకపోతే నా మెడకెలా చుట్టుకుంటుంది?"

శంకర్ నన్ను క్రూరంగా చూశాడు. "ఆల్ రైట్ బ్రదర్, ఏమిటి నీ అయిడియా?"

"ఏమీ లేదు" అన్నాను తాపీగా.

"మరి నా ఫోటోలెందుకు చెడగొట్టావు? ఏదైనా సదుద్దేశ్యం వుందా?

"శంకర్! నువ్వు పొరబడుతున్నావు. నాకే ఉద్దేశ్యమూ లేదు. నువ్వు ఫోటోలు తీస్తున్నప్పుడు నీ ప్యాంటుగుండీలు వూడివున్నాయి.... అందుకే నవ్వాను."

శంకర్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. ఆ తర్వాత అతని ముఖం కందిపోయింది.

"ఆల్ రైట్" అని, ఒక నిశ్చయానికి వచ్చి, ఆ అయిదు ఫోటోల్నీ నెగెటివ్స్‌తో సహా అగ్గిపుల్ల గీసి తగలబెట్టాడు.

"అవి పనికిరావు. ఈ మూడు ఫోటోలు చాలు. వీటిలో నీ ముఖభావాలు చాలా బాగున్నాయి. పనికి వస్తాయి."

శంకర్ మాటలు విని నా తల తిరిగింది.

నా ఎత్తు పారలేదు!

ఈ మూడు ఫోటోల్ని కూడా నేనెందుకు చెడగొట్టలేదు? ఆలోచించాను. మొత్తం ఫోటోలు చెడగొడితే పరిణామం ఎలా వుంటుందో వూహించాను. గుండె అదిరింది. అప్పుడు శంకర్ పూర్తిగా రెచ్చిపోయి నా 'దొంగవేషం' ఫోటో బట్టబయలు చేసేవాడేమో!

టీపాయ్ మీద ఫోటోలందుకుని చూశాను.

మొదటిఫోటోలో గొయ్యి తవ్వుతున్నాను. రెండవ ఫోటోలో వంటమనిషిని ఎత్తుకుని నడుస్తున్నాను. మూడవ ఫోటోలో ఆమె శవాన్ని గోతిలో పడుకోబెట్టి మట్టి కప్పుతున్నాను.

ఫోటోల్ని ఒకటికి పదిసార్లు జాగ్రత్తగా గమనించాను. లాభంలేదు. నన్ను నిర్దోషిగా నిరూపించే ఆధారాలులేవు.

ఈ ఫోటోలు నన్ను తప్పకుండా హంతకుడ్ని చేస్తాయి!

పెదవులు చప్పరించి నిస్పృహగా శంకర్ ని చూశాను.

"ఈ ఫోటోలు నీ దగ్గర ఎప్పటివరకుంటాయి?"

"నగ అమ్మేవరకు. మనం వాటాలు పంచుకునేవరకు."

"ఆ తర్వాత నాకిచ్చేస్తావా నెగెటివ్స్ తో సహా?"

"అది పరిస్థితుల పైన ఆధారపడి వుంటుంది."

"సరే, నగ నేం చేశావు?"

"తెచ్చాను." జేబులోంచి ప్లాస్టిక్ కవరు తీసి చూపించాడు.

"డిజైన్ తయారైందా?"

"అయింది. పదిరోజుల్లో నగ తయారవుతుంది."

నాకు వెంటనే మరో విషయం జ్ఞాపకం వచ్చింది.

"మంచిది శంకర్. నేనిప్పుడు పూర్తిగా నీ చెప్పు చేతల్లో వున్నాను. హత్య విషయం ప్రాణాలుపోయినా

వెల్లడిచెయ్యను. సువ్వనవసరంగా భయపడి బ్లాక్ మెయిల్లో ఇరకస్తున్నావు. నీవల్ల నాకెంతో ప్రయోజనం చేకూరుతుంది. మూడులక్షలు! నిన్నెందుకు మోసం చేస్తాననుకున్నావు? ఈ డర్టీ బిజినెస్‌లో మనిద్దరం భాగస్తులం కదా?"

"అవును!"

"మరి నేను ఖమ్మంలో తీయించుకున్న ఫోటోమాట ఏమిటి?"

చిన్నగా నవ్వాడతను. "నీ అయిడియా అర్థమైంది." అని జేబులోంచి మరో కవరుతీసి నా కిచ్చాడు:

"ఇదిగో, నీ పరువుకి సంబంధించిన ఫోటోలు. ఇవి నా కవసరంలేదు. నాదగ్గర నీ ప్రాణాలకి సంబంధించిన ఫోటోలున్నాయి. అవసరానికిమించి నేనేదీ వుంచుకోను. ఆ ఫోటోల్నీ, నెగటివ్ నీ నాశనం చేసేయ్!"

నా రక్తం వురకలు వేసింది.

కవరులోంచి రెండుఫోటోలు, నెగెటివ్ తీసిచూశాను. తేలిగ్గా వూపిరి వదిలాను.

"థాంక్స్ శంకర్! నా పరువు రక్షించావు!"

"నో మెన్షన్. పరువు దక్కించుకోబోయి పీకల మీదికి తెచ్చుకున్నావని గుర్తుంచుకో. ఆల్ రైట్, మన తర్వాత కార్యక్రమం ఏమిటి?"

"నగ తిరిగి యథాస్థానంలో పెట్టాలి."

"అవును. రాత్రి పన్నెండుకి వెళ్దాం. అన్నట్టు బాస్ కి వంట మనిషిగురించి ఏం చెప్తావు?"

ఏం చెప్తానో చెప్పాను.

మెచ్చుకోలుగా నా భుజం తట్టాడు.

శంకర్ వెళ్ళిపోయాక నా నైతిక పతనానికి కారణ

మైన ఫోటోలన్నీ టాయిల్లో పడేసి కసికొద్దీ కాఫీకాచుకుని తాగాను.

5

మర్నాడు ఆదివారం ఉదయం నేనాలస్యంగా నిద్ర లేచి గడిచిన రాత్రి నెమరువేసుకున్నాను:

రాత్రి మేం ఎప్పటిలాగే బాస్ యింట్లో ప్రవేశించాం. అన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకుని నగ యథాస్థానంలో పెట్టేశాము. మేం బెడ్‌రూంలో ప్రవేశించేముందు గుండెలదిరే సంఘటన ఒకటి జరిగింది. కిచెన్‌లో ఏదో గిన్నె దొర్లిన శబ్దం విన్పించి మా గుండెలాగిపోయాయి. గాభరాగా వెళ్ళిచూస్తే ఏముంది, ఏమీ లేదు. బయట ఎక్కడినించో 'మ్యావ్!' అంటూ పిల్లి వెక్కిరించింది!

మేం నవ్వుకుని తిరిగి వచ్చేశాం. ఆ తర్వాత మేము చేసిన పొరపాట్లు ఒక్కొక్కటి బయటపడ సాగాయి. వంటమనిషి గదికి తాళంవేసి లేదు. ఆమె దుస్తులుకూడా గదిలోనే వున్నాయి. ఈ విషయాలు నేను బాస్‌కి ఆమె గురించిచెప్పే సంజాయిషీతో రాజీపడవు.

వెంటనే ఈ పొరపాట్లు సవరించాం. ఆ తర్వాత మరో పొరపాటు - పెరటితలుపు లోపలినుంచి గడియ పెట్టలేదు. ఇలాంటి పొరపాట్లన్నీ జాగ్రత్తగా సరిదిద్దుకుని తిరిగివచ్చాం.

తిరిగి నాబాస్ గృహప్రవేశం పదకొండో రోజున నకిలీ నగతో.

స్నానం ముగించుకుని వచ్చేసరికి తొమ్మిదయింది. కడుపులో మండుతోంటే హోటల్‌కెళ్ళేందుకు సిద్ధమవుతున్నాను. ఇంతలో ఫోను మోగింది....

ఆలోచించకుండా రిసీవరెత్తాను.

"కమల్! మైబాయ్, ఎలాగున్నావ్?"

అవతలినుంచి నా బాస్ కంఠం నా శరీరంలో విద్యుత్ లా ప్రవహించింది.

తిరిగి బాస్ అరిచేవరకు నాలో చలనంలేదు.

"ఎవరవతల? కమల్....?"

"ఎస్ బాస్! గుడ్ మార్నింగ్! ఎప్పుడొచ్చారు?"

"ఇందాకే నేను దిగాను. ఇప్పుడింట్లోవున్నాను."

నా గుండెలదిరాయి.

"కమల్! ఎలావున్నావ్? కులాసేనా?"

"బాగానే వున్నాను బాస్! నా ఆరోగ్యం చక్కబడిందిప్పుడు!"

"వెరీగుడ్! నువ్వు కుర్రాడివి! కోలుకుంటావు?"

నేను మాట్లాడలేదు. ఆలోచిస్తున్నాను.

"కమల్!" మళ్ళీ అర్చాడు బాస్, "రంభ ఎక్కడ వుంది?"

రంభ వంటమనిషి పేరు. ఆమె మొన్నరాత్రి చనిపోయింది.

అసలు వ్యవహారం ఇప్పుడు ప్రారంభమైంది!

రిసీవర్ గట్టిగా పట్టుకుని, తడబాటు లేకుండా ప్రశాంతంగా అన్నాను:

"రంభ నిన్న మైసూర్ వెళ్ళింది బాస్."

"మైసూర్? ఎందుకు?"

"తమ్ముడి ఆరోగ్యం బాగో లేదని టెలిగ్రాం వచ్చింది"

"తమ్ముడా? వాడిక్కడే వున్నాడు కదా?"

బాస్ మాటలు నాకర్థం కాలేదు.

"వాడు మైసూర్ లో వున్నాడు బాస్" అనర్చాను.

"నువ్వీ లోకంలో లేవు బాయ్! పది రోజుల క్రితం వాడిక్కడికి వచ్చేశాడు. ఏదో ఫ్యాక్టరీలో పనిచేస్తున్నాడు. నీకు తెలీదా?"

నాకు ముచ్చెమటలు పోశాయి. ఇది నిజమా?

"మరి ఆమె అలా ఎందుకు చెప్పింది? టెలిగ్రాంకూడా చూపించింది. బాస్, నిన్న సాయంత్రం ఆమె మైసూర్ కెళ్ళింది....తమ్ముడి ఆరోగ్యం బాగాలేదని అంది."

"షటప్!" కసిరాడు బాస్, "నువ్వో ఫూల్‌వి; తమ్ముడిక్కడే వున్నాడు. నాకు తెలుసు. రంభ చెప్పింది. మైసూర్ నించి పదిరోజుల క్రితం వచ్చేశాడని!"

"మరి టెలిగ్రాం?" అడిగాను తికమకగా. వ్యవహారం బెడిసి కొట్టిందని నాకు తెలుసు. రంభ తమ్ముడిక్కడే వున్నాడని నాకు తెలీదు! నేననుకున్న దిప్పుడు తలకిందులయింది!

"నిజంగా ఆమె టెలిగ్రాం చూపించిందా?"

"అవును."

"సరే, ఆమె తమ్ముణ్ణి పిలిపించి సంగతేమిటో తెల్సుకుంటాను. నువ్వేమీ ఆలోచించి బుర్ర పాడుచేసుకోకు! ఈరోజు ఆదివారం. రెస్టుతీసుకో. మళ్ళీ ఖమ్మం వెళ్ళే ఆలోచన వుందా?"

నా మనసు పురకలు వేసింది. ఖమ్మం! మళ్ళీ అక్కడి కెళ్ళాలా!

"ఆలోచిస్తాను బాస్" అన్నాను. లైన్ కట్టయింది.

నాకేమీ అంతుబట్టలేదు! నా వ్యూహాలన్నీ వరసగా తల్లకిందులవుతున్నాయి. ఇప్పుడు బాస్‌కి రంభమీద అనుమానం వస్తుంది! అదేమిటో అతనికే తెలియదు, ఆమె

అదృశ్యంలోని ఆంతర్యం అతను తెలుసుకుంటాడా? ఐతే అప్పు డేమవుతుంది?

జరగబోయే సంఘటనలకోసం ఎదురుచూడ్డం తప్ప, వాటిని పసిగట్టి ఎలాంటి జాగ్రత్తలూ తీసుకునే స్థితిలో నేను లేను.

పది నిమిషాలతర్వాత మళ్ళీ ఫోను మోగింది.

సందేహించాను—రెస్పాన్స్ ఇవ్వాలా? పారిపో వాలా?

పారిపోవడం పిరికితనం. ప్రస్తుతం నేను పరిస్థితుల్ని జాగ్రత్తగా గమనించాలి. ఒక్క తప్పటడుగు వేశానా సర్వనాశనం తప్పదు!

గుండెలనిండా గాలిపీల్చి రిసీవర్ ఎత్తాను.

బాస్ అరిచాడు: "కమల్, కమ్క్విక్!"

గాభరాపడ్డాను. "ఎందుకు? ఏం జరిగింది?"

"దారుణం! ఘోరం! హే భగవాన్!"

"బాస్, ఏం జరిగింది?"

"ఎలా....ఎలా .... చెప్పాలి! వెంట నేరా! క్విక్!" ఈ మాటలతో అవతల క్లిక్ మంది.

నాబాస్ షాక్ ట్రీట్ మెంట్ నాప్రాణాలు తోడేసింది. ఎందుకలా గొంతుచించుకుని అరిచాడు? ఏం జరిగింది? ఏమిటా దారుణం? ఏమిటా ఘోరం?

నే నేదేనా పొరపాటు చేశానా—రంభ హత్య విషయంలో?

అయిపోయింది! నేనింకెంత కాలమూ దాగుడుమూత లాడలేను! నాదారి పొడుగునా ముళ్ళే కనిపిస్తున్నాయి!

పదినిమిషాల్లో బాస్ బంగళా చేరుకున్నాను. బాస్ అంబోతులా పరిగెత్తివచ్చి నన్ను ఢీకొన్నంత పని చేశాడు,

"ప్లీస్ బాస్! బి క్వయిట్! రిలాక్స్!"

నా బాస్ ముఖం టమాటాలా ఎర్రగా కందిపోయింది. నాలో సన్నగా వణకు ప్రారంభమయింది. కాస్సేపటి తర్వాత స్పృహ కోల్పోయినట్టు ఫీలయ్యాను. అలాంటి స్థితిలో బాస్ నన్ను బెడ్ రూంలో లాక్కెళ్ళాడు. బెడ్ రూం చిందరవందరగావుంది. నేలమీద తివాసీ యెత్తి చుట్టేసివుంది. తివాసికింద, పదమూడవ రాతిపలక తొలగించివుంది. లోపల స్టీల్ పాత్ర తెల్లగా మెరుస్తోంది.

అయితే అందులో నగల పెట్టె లేదు.

6

టిక్-టిక్-టిక్-టిక్....గోడగడియారం శబ్దం తప్ప అంతటా దారుణమైన నిశ్శబ్దం. కొన్ని పరిస్థితుల్లో నిశ్శబ్దం భరింపరానిదిగా, నరాల్ని పిండేస్తూ, మానసికంగా చిత్రవధ చేస్తుంది.

ప్రస్తుత పరిస్థితి అలాంటిదే.

మధ్యలో రహస్య పేటిక—ఎదురెదురుగా నేనూ నా బాస్. మా ఇద్దరిచూపులూ కలిశాయి: తీక్షణమయిన చూపులు. ఆ చూపుల్లో ఆకర్షణలేదు, వికర్షణలేదు—ఎలాంటి బంధమూలేదు—కానీ ఏదో శక్తివుంది.

హఠాత్తుగా నిశ్శబ్దాన్ని పటాపంచలు చేస్తూ గడియారం గంటలు కొట్టసాగింది, పదిగంటలు.

చూపుల్లో మా ఇద్దర్ని బంధించేసిన నిర్వచించలేని శక్తి ఏదో ఆ గంటలకి వీగిపోయింది.

ఆ అవస్థనుంచి తేరుకున్నాక నాగొంతు తడారిపోయి మాటలు పెగల్లేదు.

"మోశావా? ఈ దారుణం చూశావా? నా ప్రాణ

పదంగా చూసుకునే వజ్రాలహార మెక్కడ?" అర్చాడు బాస్.

నా స్థితి వర్ణించలేనంత హీనంగా వుంది. నా చూపులు పదేపదే నేలలో పాతేసిన పాత్రను చూస్తున్నాయి. ఎక్కడ? నగ ఎక్కడ? నేను చేస్తున్న పాపకార్యాలకి ప్రతిఫలంగా అంధత్వం రాలేదనుకుంటే, పాత్రలో నగ లేదు. మమ్మాటికీ లేదు!

ఏం జరిగిందో బోధపడ్డాక నా వెన్నులో యెవరో పొడిచినట్టు గావుకేక పెట్టాను.

శంకర్!

గుంటనక్క! వెన్నుపోటు పొడిచాడు. నన్ను వూహించని విధంగా మోసంచేశాడు! నగ కాజేసి నన్ను ఇరికించాడు!

నేను పళ్లునూరడం చూసి బాస్ నన్ను పట్టుకున్నాడు.

"డామిట్! అప్ సెట్ అవకు! ఈపని ఎవరు చేశారో నాకు తెలుసు! కమల్! రంభ టెలిగ్రాం హంబక్! అది దొంగ! మోసకత్తె! ఈ నెక్లెస్ కాజేసి పారిపోయింది."

బాస్ మాటలు నన్నాశ్చర్య పర్చాయి.

"ఈ అనుమానం మీకెందుకొచ్చింది బాస్? ఎక్కడ వుందో మీకూ నాకే తెలుసు" కుదుటపడుతూ అడిగాను.

బాస్ చూపులు నా మీదపడ్డాయి. అనుమానపు చూపులు!

నా మాటల్లో అతనికెలాంటి అర్థం స్ఫురించిందో అంతుబట్టలేదు.

"అవును——నీకూ నాకే తెలుసు" బాస్ అన్నాడు నిశ్చయంగా, "అయితే దానికెలా తెలిసింది?"

"ఈపని ఆమె చేసిందని ఎందుకనుకుంటున్నారు?"

నేను వేస్తున్న ప్రశ్నలు నన్నే చిక్కుల్లో ఇరికిస్తాయని తెలిసినా, ఇది తప్పనిసరి పరిసితి. ఇలాంటి తప్పనిసరి పరిసితి శంకర్ లాంటి నీచుడికయినా వద్దు!

బాస్ నిట్టూర్చాడు, "అది విధవ. ఆయిదేళ్ళుగా పని చేస్తోంది. ఈ ఇంట్లో ఎక్కడేముందో దానికి యెలా తెలియకుండా వుంటుంది? నా దగ్గర నగ వుందని అందరికీ తెలిసినట్టే దానికీ తెలుసు. దానికోసం యెప్పటినుంచి ప్రయత్నిస్తుందో ఎవరికి తెలుసు? చివరికి నగ యెక్కడ వుందో తెలుసుకుని, నేను వూళ్ళోలేని సమయంలో కాజేసి చెక్కేసింది. కమల్ —ఇప్పుడు చెయ్యవలసింది పోలీసులను పిలవడం. వెంటనే ఫోన్ చెయ్!"

పాణువై పోయాను. పోలీసులు! రంగప్రవేశం చేస్తున్నారు.

"పూర్ బాయ్! పూర్తిగా అప్ సెట్ అయ్యావు!" కసురుకుని ఫోనెత్తాడు బాస్!

"హల్లో కమీషనర్!" ఫోన్లో పిలుస్తున్నాడు బాస్, "సేత్ రంగూన్ వాలా స్పీకింగ్. నా బంగళాలో దొంగతనం జరిగింది....అవును. దొంగతనం—నెక్లెస్. యస్, టెన్ లాక్స్....దటీజ్ రైట్ మిస్టర్ దేవరాజ్, కమ్ క్విక్!"

బాస్ ఫోను పెట్టేశాడు.

కమీషనర్ దేవరాజ్! ఈ సిటీకి సింహస్వప్నం! ఎలాంటి కేసుల్ని ఎంత చాకచక్యంగా పరిష్కరించాడో పత్రికల్లో చదివాను.

ఇప్పుడు నా కేసు!

నాకు ఏడుపు ముంచుకువచ్చింది.

నా ఈ దుర్దశకు కారకులెవరు? ప్రతి ఒక్కరు కార

కుతే—డాక్టర్, జాని, శంకర్, నా బాస్....చివరకి నీరజకూడా!

కాని, ఆ రోజు ఖమ్మంలో నేను మాధవి సలహా పాటిస్తే ఈగతి ఎందుకు పట్టేది?

బాస్ సిగార్ పీలుస్తూ పచార్లు చేస్తున్నాడు.

నేను తేరుకుని, దుఃఖం ఆపుకుని అడిగాను "అసలు రంభ నగ కాజేసివుంటుందన్న అనుమానం మీకెలా వచ్చింది?"

బాస్ నన్ను చూశాడు, "దాని తమ్ముడితో మాట్లాడాను. వాళ్ళిద్దరు పోట్లాడుకుని నాలుగురోజులయిందట. మాటల్లేవు. ఆమె గురించి తనకేమీ తెలియదని చెప్పాడు. ఎక్కడికెళ్ళిందో కూడా తెలియదన్నాడు. అది దొంగ టెలిగ్రాం సృష్టించి, ఇక్కడేవున్న తమ్ముడిని మైసూర్‌లో వున్నట్టు నీతో ఎందుకు చెప్పిందో గ్రహించాను. అదేదో దురుద్దేశ్యంతోనే ఈ పని చేసివుండాలని వూహించాను. వెంటనే నెక్లేసు జ్ఞాపకం వచ్చింది. అదుర్దాగా నెక్లేసు కోసం చూశాను—ఇందులో లేదు!"

బాస్ మాటలు తాత్కాలికంగా నన్ను ఉత్తేజపరిచాయి.

"అవును బాస్. ఆమే చేసిందీ పని! ఆఫీసులో నన్ను కలుసుకున్నప్పుడు చాలా గాభరాగా కనపడింది. చేతిలో ట్రంకుపెట్టె వుంది. ఆమె తలమీద ధూళివుంది-బహుశ ఈ కార్పెట్ దనుకుంటాను. కానీ, బాస్, ఆమె తమ్ముడు ఇక్కడే వున్నాడని నాకు తెలిస్తే ఆమె దొరికిపోయేది!" అన్నాను వుత్సాహంగా.

బయట కారాగిన శబ్దం వినిపించింది.

చటుక్కున కిటికీలోంచి తొంగిచూశాను.

పోలీస్—కారుమీది అక్షరాలు స్పష్టంగా కనిపి స్తున్నాయి.

కార్లోంచి ముగ్గురు దిగారు—అసిస్టెంట్ కమీషనర్ దేవరాజ్, ఇద్దరు డిటెక్టివ్ ఇన్‌స్పెక్టర్లు: శివనేశన్, డేవిడ్.

నా గుండె దడదడలాడింది.

ఈ ఇన్‌స్పెక్టర్లు కొమ్ములు తిరిగిన నేర పరిశోధకులు. దేవరాజ్ కేమాత్రం తీసిపోరు.

బాస్ గబగబ బయటికెళ్ళి వాళ్ళని రిసీవ్ చేసు కున్నాడు.

నేను శంకర్ గురించి ఆలోచించాను: ఈ రాస్కెల్ సిటీలో వున్నాడా? వెంటనే ఈ విషయం తెలుసుకోవాలి. కానీ త్వరపడవద్దు! నా మీద ఎవరికలాంటి అనుమానమూ రాకూడదు. అప్పుడు శంకర్ పనిపట్టాలి!

వాళ్ళంతా గదిలో కొచ్చేశారు.

7

ఆ ముగ్గురు అధికారులతో నేను కరచాలనం చేశాను.

ఆ తర్వాత బాస్ కొన్ని నిమిషాలు గడగడ వాగాడు. అధికారులు తల పంకిస్తూ శ్రద్ధగా విన్నారు. మధ్యమధ్య వాళ్ళ చూపులు నా మీద పడుతున్నాయి. సాధ్యమయి నంతవరకు నేను సహజంగా కన్పించడానికి ప్రయత్ని స్తున్నా, శంకర్ గురించి ఆలోచనలు నా తల తినే స్తున్నాయి.

బాస్ పరిస్థితి వివరించి చెప్పాక ఇన్‌స్పెక్టర్స్ కదలారు. గదిలో గాలింపు ప్రారంభించారు. ఎక్కడా

ఆధారాలు లేవని నాకు తెలుసు. శివనేశన్ టెలిఫోన్‌లో కాన్సే పెవరితోనో మాట్లాడాడు——అతని మాటల్ని బట్టి తెలుసుకున్నాను, రకరకాల నిపుణులు వస్తున్నారని.

ఉన్నట్టుండి ఉలిక్కిపడ్డాను.

ఆ రాతిపలక మీద శంకర్ వేలిముద్రలున్నాయా?

అయితే మా నాటకం ముగిసినట్టే.

ఏ. సి. దేవరాజ్ నా దగ్గరికి వచ్చి అడిగాడు, "రంభ మిమ్మల్ని ఎన్ని గంటలకి కలుసుకుంది?"

"ఆరు గంటలికి" అనాలోచితంగా అ నేశాను.

"టెలిగ్రాంని పరిశీలించారా?"

"మెసేజ్ చదివాను."

"ఎక్కడ బుక్ అయిందో చూశారా?"

"లేదు."

"అప్పుడామె మాటలెలా వున్నాయి?"

"గాభరాగా మాట్లాడింది."

"ముఖం ఎలా వుంది?"

"ఆందోళనగా వుంది. జుత్తు రేగిపోయివుంది. తల మీద ధూళి వుంది. సర్, టెలిగ్రాం అందగానే ఆమె ఉన్నపళంగా బయలుదేరినట్టుంది...."

"అలాగా? లుక్, మిస్టర్. టెలిగ్రాం ఏ అడ్రసుకి వచ్చింది.

నా వొళ్ళు చల్లబడింది, "నాకు తెలీదు!" అన్నాను.

"ఈ బంగళా అడ్రసుకే రావాలి. అవునా?"

"అ....అవును."

"వెరీగుడ్. మిస్టర్ దేవిడ్, గేటుముందు గూర్ఖా వున్నాడు. పిలవండి."

డేవిడ్ తలూపి బయటికెళ్ళాడు.

దేవరాజ్ సిగరెట్ వెలిగించి నా వేపు తిరిగాడు.

"అయితే, ఆమె తలమీద ధూళి వుందా?"

"అవును సర్."

"ఎలాటి ధూళి?"

"మెత్తటిధూళి—బహుశా ఈ తివాసీది కావచ్చు."

"వెల్, వెల్. లుక్ మిస్టర్. నగ ఎక్కడవుందో మీకూ బాస్‌కూ మాత్రమే తెలుసు. మరి ఆమెకెలా తెలిసింది?"

"నాకు తెలియదు సర్."

దేవరాజ్ అనుమానంగాచూస్తూ అన్నాడు, "ఐసీ."

డేవిడ్ గూర్ఖాని వెంటబెట్టుకొని వచ్చాడు.

దేవరాజ్ హిందీలో ప్రశ్నించాడు.

"నిన్న సాయంత్రం ఆరుగంటలకి నువ్వెక్కడ వున్నావ్?"

"ఇక్కడ లేనుసాబ్. అయిదుగంటలకి రంభకిచెప్పి వెళ్ళాను."

"ఎక్కడికి?"

"బజారుకి."

"ఎప్పుడొచ్చావు?"

"చీకటిపడింది సాబ్....ఏడు గంటలకి."

"బజారుకెందు కెళ్ళావు?"

"పెళ్ళిబట్టలు ఖరీదు చేసేందుకు."

"ఎవరిపెళ్ళి?"

"నా కూతురుపెళ్ళి."

"నువ్వు చెప్పేది నిజమేనా?"

"మీరు కనుక్కోవచ్చు సాబ్."

"సరే వెళ్ళు!"

నా కాశ్చర్యం వేసింది. ఆ సాయంత్రం గూర్ఖా ఇక్కడే వుంటే నా కథనం బూటకమయ్యేది!

"ఆల్ రైట్, టెలిగ్రాం మిస్టరీ మెసంజర్ వల్ల తేలుతుంది. మిస్టర్ డేవిడ్, ఈ జాబ్ మీరుతీసుకోండి." దేవరాజ్ బాస్ వేపు తిరిగి మళ్ళీ అన్నాడు. "మిస్టర్ రంగూన్ వాలా, నెక్లెస్ ఇన్స్యూర్ చేయించలేదా?"

బాస్ తలూపాడు.

"వెంటనే క్లెయిమ్ చెయ్యండి!" దేవరాజ్ అన్నాడు "పరారీలోవున్న రంభకోసం మేం గాలిస్తాం."

ఆ తర్వాత దేవరాజ్ నా వేపు తిరిగి మళ్ళీ అన్నాడు:

"ఆమె మైసూర్ యెలా వెళ్ళింది? బస్సులోనా? ట్రైనులోనా?"

"సర్-ఎలా వెళ్ళిందో తెలీదు. ఇప్పటి పరిస్థితినిబట్టి చూస్తే ఆమె మైసూర్ వెళ్ళలేదనిపిస్తుంది."

"అవునవును!" దేవరాజ్ వెంటనే అన్నాడు, "ఆమె తమ్ముడిక్కడే వున్నాడు. అతన్ని మేం ఇంటరాగేట్ చేస్తాం. వెల్, మరో ప్రశ్న!"

నేను కోపంగా చూశాను దేవరాజ్ ని. ఏ ప్రశ్న యెలా ముంచుతుందో తెలీదు!

"అడగండి" అన్నాను.

అనుమానంగా చూశాడతను, "ఆమె చాలా గాభరాగా వచ్చిందని మీరన్నారు. అంతదూరం ఆ కంగారులో ఆఫీసుకు రావలసిన అవసరమేమిటి? ఇక్కడి నుంచి ఫోన్ చెయ్యవచ్చుకదా?"

నేను షాక్ తిన్నాను. దేవరాజ్ ప్రశ్నకి కాదు! రాబోయే ప్రమాదాన్ని పసిగట్టి. ఈ ఆలోచన నాకు

తట్టకపోతే ఈ వవ్యహారంలో నేను అనుమానితుడయ్యే వాడ్ని!

కంగుటపడి అన్నాను, "ఆమె ఇంటినుంచి ఫోన్ చెయ్యవచ్చుసర్. కానీ, బంగళా తాళాలు నాకందించాలి కదా? అందుకే వచ్చింది."

"తాళం చెవులు మీకిచ్చిందా?"

"అవును."

"ఎక్కడ వున్నాయి?"

"ఆఫీసులో" నా అబద్ధాలతో నాకే నీరసం వస్తోంది.

"మరి బాస్ ఇంట్లోకెలా వచ్చారు?"

"నా దగ్గర మరో సెట్ వుంది" అన్నాడు బాస్. "కమీషనర్! ప్లీజ్.... ఇంకా నా సెక్రటరీని ప్రశ్నిస్తూ అప్ సెట్ చెయ్యకండి! అతనింకా మానసికంగా కోలుకోలేదు."

"మంచిది" అన్నాడు దేవరాజ్.

శివనేశన్ లోపలినుంచి వచ్చాడు: "రంభగది గాలించాను. పనికివచ్చే ఆధారాలు లేవు."

ఇంతలో బయట జీపు ఆగింది. పోలీసు సిబ్బంది బెడ్ రూంలో జొరబడి ఫోటోలూ, వేలిముద్రలూ తీశారు.

రాతిపలక మీదా, స్టీలుపాత్రలో శంకర్ వేలిముద్రలు తప్పకుండా వుంటాయని నాకు తెలుసు. ఇప్పుడేం చెయ్యాలో నాకేమీ తట్టలేదు. దేవరాజ్ మళ్ళీ నన్ను ప్రశ్నించలేదు. కానీ అతని కళ్ళు మాత్రం నన్ను అనుమానంగా చూస్తున్నాయి.

చివరికి—వాళ్ళంతా వెళ్ళిపోయాక బాస్ నా భుజం తట్టాడు. "కంగారు పడకు! ఆ నగ నీది కాదు, తెలుసా?"

నేను ఉలిక్కిపడ్డాను, "అవును.... కానీ, బాస్!—"

"ఏమిటి బాయ్!"

"దేవరాజ్ నన్ను అనుమానిస్తున్నాడు!" నాకేడుపు ముంచుకొచ్చింది.

బాస్ చిన్నగా నవ్వాడు, "నిన్నుగాక నన్ను అనుమానిస్తాడా?"

అతని మాటలు విని తీక్షణంగా చూశాను.

బాస్ మళ్లీ అన్నాడు, "రిలాక్స్, యూ పూర్ బాయ్! దేవరాజ్ కు చెప్తాను—నిన్ను డిస్టర్బ్ చెయ్యకూడదని. నువ్వు దిగులుపడకు!"

"సరే, బాస్. కానీ....పోలీసులు నా ఇంటి దగ్గర నిఘా వుంచుతారు—నన్ను వెంటాడుతారు—అదే నాకు నచ్చడంలేదు! నీరసం వస్తోంది!"

"వెల్, వెల్....పోలీసుల గురించి నువ్వెందుకు భయపడుతున్నావు?" ఈ సారి బాస్ కంఠం కఠినంగా వుంది, "నెక్లేస్ నువ్వు దొంగలించలేదు కదూ?.... అవునా?"

నా గొంతు తడారింది. చిన్నగా గొణిగాను: "ఈ సీక్రెట్ ప్లేస్ గురించి మీకూ నాకూ తప్ప యెవరికీ తెలీదు! అందుకే భయపడుతున్నాను!"

"నేనర్థం చేసుకున్నాను. నువ్వు నిశ్చింతంగా వుండు. నిన్ను అనుమానిస్తూ కూచోకుండా రంభని వేగంగా గాలించమని దేవరాజ్ కి చెప్తాను. కమల్, నిన్ను నమ్ముతాను. నువ్వాపని చెయ్యవు!"

బాస్ మాటలు నాకు తృప్తి కల్గించాయి. సెలవు తీసుకుని బయటికి వచ్చి ఈలలుతూ కారెక్కాను.

కారు స్టార్ట్ చేసి ముందుకు దూకించాను.

శంకర్!

వీడి తల యిప్పుడు కొబ్బరికాయలా పగులుతుంది!

8

శంకర్ నన్ను మొన్నరాత్రి తనింటికి తీసికెళ్లాడు కాబట్టి అతని యిల్లు కనుక్కోడం కష్టం కాలేదు: పంజగుట్టలో ఓ ఇరుకు వీధిలో పెంకుటిల్లు.

మెయిన్ రోడ్ మీద కారుదిగి అటూ ఇటూ చూశాను. ఆ రోజు ఆదివారం కాబట్టి షాపులన్నీ మూసివున్నాయి. రోడ్డుమీద జనం అట్టేలేరు. సమయం మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట.

కారు డిక్కీలోంచి ఖమ్మం నుంచి తెచ్చుకున్న కడ్డీ తీశాను. దాన్ని చేతిలో పట్టుకుని వీధిలో చకచక నడిచాను. నాకెదురు వస్తున్నవాళ్ళు నన్ను గమనిస్తున్నా నేను పట్టించుకోవడంలేదు.

నా ధ్యేయం ఒక్కటే: శంకర్ తల పగలగొట్టడం.

కానీ, అతను ఇంట్లో వున్నాడో లేక సిటీ వదిలి పారిపోయాడో నాకు తెలీదు. నగ దొంగిలించి నన్ను మోసగించి, ఈ వూళ్ళో వుండే ధైర్యం వుందా వీడికి?

ఆలోచించుకుంటూ వెళ్లి ఇంటిముందాగాను.

తాళం వేసిలేదు.

నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి.

ఇంట్లోనే వున్నాడా? ఎంత ధైర్యం!

ఇప్పుడు నాకు గుండె దడతోబాటు భయం కూడా పట్టుకుంది. నేను పట్టుకున్న కడ్డీ జారిపోయింది. శంకర్ మీద దాడి చెయ్యగలనా? అంత ధైర్యం, బలం నాకున్నాయా? లేవు. మరుక్షణం జాలీతో నా ఘర్షణ

జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆ సన్నివేశం, ఆవేశం, తలచుకుంటే శంకర్ తల బద్దలు చెయ్యగలనని నమ్మకం కల్గింది.

కానీ—

జానీ బారినుంచి నన్ను కాపాడుకుంనేగుకు పరోక్షంగా సహాయపడ్డ శంకర్‌ని గాయపరుస్తానా!

ఈ ఆలోచనకి నా వొళ్ళు గగుర్పొడిచింది. మరుక్షణం నాకు ఉపకారం చేసినవారికి అపకారం చేసే సాహసం చెయ్యలేనని తేల్చుకున్నాను.

ఈ వ్యవహారాన్ని సహనంగా, శాంతియుతంగా పరిష్కరించాలి.

ఈ నిశ్చయానికి వచ్చి, ఆవేశాన్ని అణుచుకుని, తలుపు తట్టాను.

వెంటనే లోపలి నుంచి శంకర్ అర్చాడు, "ఎవరు?"

గొంతు గాభరాగా లేదు, గంభీరంగా వుంది.

నేను మరోసారి తలుపుతట్టి, "నీ పార్ట్‌నర్, మిస్టర్ కమలాకర్" అన్నాను.

వెంటనే శంకర్ గొంతు పలికింది. "తలుపుతీసే వుంది. వచ్చేయ్!"

నెమ్మదిగా తలుపు నెట్టాను. కొద్దిగా తెరుచుకుంది. ఏర్పడ్డ సందులోంచి లోనికి తొంగి చూశాను. ఎదురుగా శంకర్ కుర్చీలో కాలుమీద కాలేసుకుని కూచొని, బటానీలు తింటూ ట్రాన్సిస్టర్ వింటున్నాడు.

పూర్తిగా తలుపు తెరిచి లోనికడుగు పెట్టేను.

శంకర్ ముందు నన్ను చూసి నవ్వినా, నా చేతిలో కడ్డీ చూసి అదిరిపడి లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఏమిటి కమల్!"

"పరిస్థితి మారింది."

"ఏమిటి నువ్వనేది!" రెట్టించాడతను.

"పరిస్థితి మారింది." మళ్ళీ అన్నాను, "నీ చెప్పు చేతల్లో వుండే పరిస్థితి కాదు— నేను చెప్పు చేతిలో తీసుకునే పరిస్థితి."

శంకర్ కొన్ని క్షణాలు నన్ను చూశాడు: తికమకగా, ఆందోళనగా, ఆ తర్వాత కర్కశంగా చివరికి హేళనగా.

ఫకాలున నవ్వి "నీకు పిచ్చిపట్టింది!" అన్నాడు.

నేనతని మాటలు పట్టించుకోలేదు. చేతిలో కడ్డీని తిప్పుతూ, అతనికి చూపిస్తూ అన్నాను, "ఈ కడ్డీతో నే జానీ పళ్ళూడగొట్టాను. అవి నీ నెత్తిమీద పడ్డాయి. ఇప్పుడా నెత్తిని పగలగొట్టబోతున్నాను. కామెంట్ ప్లీజ్!"

శంకర్ నన్ను ఓ క్షణం పరీక్షగా చూసి ఛటుక్కున అన్నాడు, "నా నెత్తి పగులగొట్టినచో నెత్తురు చిమ్మును. అది నీ బట్టలను తడిపివేయును. నేను గట్టిగా కేక పెట్టెదను. జనం పరిగెత్తి వచ్చెదరు. ఆ తరువాత పోలీసులు....ఆ తరువాత—"

"షటప్! యూ కన్నింగ్ బాస్టర్ట్! పరిహాసానికిది సందర్భము కాదు. నీ నక్కజిత్తులు కట్టిబెట్టి నగ తీయ్!" అర్చాను.

శంకర్ మరోసారి పరీక్షగా చూశాడు.

నా కర్కశత్వానికి ఆశ్చర్యపోయి రెండు నిమిషాల తర్వాత ప్రశాంతంగా అన్నాడు:

"నీ కళ్ళు నెత్తికెక్కాయి. నువ్వు చాలా తొందర పడుతున్నావు. అది మంచిది కాదు. పదిరోజులు పడుతుందన్నాను. పదిరోజులప్పుడే పూర్తయ్యాయా?"

ఈ మాటలతను ఏ ఉద్దేశ్యంతో చెప్పాడో అర్థం కాలేదు.

కపటత్వమా? అమాయకత్వమా?

ఏదేమైనా అతన్ని దారికి తీసుకరావాలి.

"చూడు మిస్టర్, నేనడిగింది ఒరిజనల్ నెక్లేస్ గురించి. నకిలీ కాదు."

"ఒరిజినలా! నా దగ్గరెక్కడిది?" అర్చాడతను.

"నన్ను మోసగించి రాత్రి తస్కరించావు. కానీ తప్పించుకోలేవు. నీ వేలిముద్రలు పోలీసులకి దొరికాయి. నీ గుప్పెట్లో యిరుక్కని నా బాస్‌కి ద్రోహం చేసినందుకు ప్రాయశ్చిత్తంగా నేనిప్పుడేం చేస్తానో తెలుసా?"

"ఏమిటి కమల్! ఏం చేస్తావు? ఏమీ చెయ్యలేవు. ఎందుకంటే, నువ్వు ఆరోపిస్తున్నట్టు నేనేమీ చెయ్యలేదు కాబట్టి!"

"చేశావు. రంభని చంపి నన్ను ఫోటోల్లో ఇరికించావు. రాత్రి మనం నగ పెట్టేశాక తిరిగి నువ్వు రహస్యంగా వెళ్లి దొంగిలించావు. నీ నకిలీ నగకథ వట్టి హంబక్. దాని అవసరం లేదు. నన్ను హత్యలో యిరికించే ఫోటోలు నీ దగ్గర వున్నాయి కాబట్టి నీ దొంగతనం నేను బయట పెట్టననుకున్నావు. అది పొరపాటు.

నేనిప్పుడు అన్నిటికీ సిద్ధపడ్డాను. నా బాస్‌తో నేనిలాటి ప్రమాదకరమైన ఆట ఆడుతూ మనశ్శాంతిగా బ్రతకలేను. తిరిగి ఆ నగ బాస్‌కి లభించేవరకు నేనేమైనా చేస్తాను. ఆ నగ నువ్వు నాకిస్తే మనిద్దరం క్షేమంగా వుంటాం. లేదా యిద్దరమూ నాశనమవుతాం. త్వరగా చెప్పు, నీకేది ఇష్టం?"

శంకర్ ముఖంలో నెత్తురుచుక్క లేదు. మాచ్చ్యరీలో

గుర్తింపుకోసం భద్రపరచిన దిక్కులేని శవంలా కన్పించాడు.

అతన్ని చూసి నాకు భయమేసింది.

"చెప్పు! నీకేది ఇష్టం?" గద్దించాను.

శంకర్ తేరుకుని కళ్ళు చిట్లించాడు. నన్ను తీక్షణంగా చూసి కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

ట్రాన్సిస్టర్ ఆఫ్ చేసి నన్నుకూడా కూచోమని సైగ చేశాడు. అసహనంగా కూచున్నాను. శంకర్ ముఖం ఆందోళనగా వుంది. సిగరెట్ వెల్గించి గట్టిగా రెండు దమ్ములులాగి కప్పు కేసి చూశాడు.

"కమల్, నీ మాటలు ఆశ్చర్యం కల్గిస్తున్నాయి."

అతని మాటలు నాకు విసుగుపుట్టించాయి.

"నగ ఎక్కడవుంది?"

"నువ్వు చాలా చాలా పొరబడుతున్నావు. అది నా దగ్గర లేదు."

నాకు కోపం వచ్చింది, "సరే, మన వ్యవహారం పోలీసులకు చెప్తాను."

"అసలేం జరిగింది!" ఉన్నట్టుండి అర్చాడతను. ఆ తర్వాత చేతులూపుతూ, "ఏమిటిదంతా!" అని గర్జించాడతను.

"నీ కంతా తెలుసు. ఈ పని నువ్వే చేశావు."

"నేను చెయ్యలేదు, నాకేమీ తెలియదు."

"పరిస్థితి సీరియస్‌గా మారుస్తున్నావు. నీ ప్లాను సక్సెస్ కాలేదు శంకర్. నన్ను డబుల్ క్రాస్ చేసి నువ్వు నిశ్చింతగా గడపలేవు. నగ యిచ్చేసెయ్—గుడ్ బై చెప్పుకుందాం!"

"షటప్! పిచ్చికూతలు! నగ నేను దొంగిలించానని

ఎవరన్నారు? ఏమిటి ఆధారం?"

"పోలీసుల దగ్గర వేలిముద్రలున్నాయి!"

"అలాగా? చెక్ చేసుకోమను. ఇప్పుడే పోలీసుల్ని పిలువ్! ఆ వేలిముద్రలు నావైతే నేరం ఒప్పుకుంటాను."

"అది నీకూ నాకూ మంచిది కాదు. సాధ్యమైనంత వరకు ఈ వ్యవహారం నుంచి క్షేమంగా బయటపడేందుకు కృషి చేద్దాం. నువ్వు త్వరపడి ఆ నగ కాజెయ్యకుండా, నకిలీ నగ వచ్చేవరకు ఆగివుంటే, ఈ ప్రమాదం ఏర్పడేది కాదు...."

"కమల్, నాకు వివరంగా చెప్పు. ఏమిటిది? దొంగతనం యెలా జరిగింది? ఎవరు తెలుసుకున్నారు?"

నేను జరిగింది వివరంగా చెప్పాను.

అతను అంతా విని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

ఆ తర్వాత ముందుకు జరిగి నా చేతులు పట్టుకున్నాడు.

"కమల్, ఆ నగ నేను దొంగిలించలేదు. నా నకిలీ నగ కథ బూటకం కాదు. నిరూపిస్తాను. నిన్ను డబుల్ క్రాస్ చెయ్యాలని నేనెప్పుడూ ఆలోచించలేదు. నాతో కలిసిన వాళ్ళని మోసం చెయ్యను. ఆ నగ నేను దొంగిలించలేదు!"

"మరెవరు దొంగిలించారు?"

"ఏం, నువ్వు కాకూడదా?"

నేను విసురుగా చెయ్యెత్తి అతన్ని కొట్టబోయాను.

అతను చెయ్యిపట్టుకుని, "రిలాక్స్," అన్నాడు. "నీ బాస్ కాకూడదా?"

"శంకర్!" అరిచాను.

నవ్వాడతను, "పదిలక్షలు! ఇన్స్యూర్ చెయ్యబడ్డ షటవ్! నీ బాస్ బుద్ధుల గురించి నాకు తెలుసు!

కమల్, నీ బాస్ తప్పకుండా యేదో గ్రంథం నడుపు తున్నాడు!"

"నోర్మూయ్!" కొట్టబోతే మళ్ళీ చెయ్యి పట్టు కున్నాడు.

"కమల్! ఈ దొంగతనంలో యెవరిదో అదృశ్య హ స్తముంది! ఆ నగ ఎక్కడ వుందో నీకూ నాకూ, నీ బాస్ కూ తప్ప యెవరికీ తెలియదు. దాన్ని నువ్వు తియ్య లేదని నేను నమ్మినట్టు నువ్వు కూడా నన్ను నమ్మాలి! ఇక నీ బాస్ తప్ప తీసే అవకాశం యెవరికి వుంది? ఆలోచించు!"

నేను శంకర్ చెయ్యి విదిలించికొట్టి లేచాను.

"నా బాస్ గురించి ఇలా మాట్లాడావా నాలిక చీరేస్తాను!" అనర్చాను.

ఆ తర్వాత అటూ ఇటూ చూసి పక్కగదిలో కెళ్లాను. శంకర్ నా వెనక వచ్చాడు.

"నాకిప్పుడు నగ కావాలి. అయిదు నిమిషాలు సమయ మిస్తున్నాను. ఈ లోపు ఇచ్చావా సరే, లేదా పోలీసులకి—"

మాటలా పేసి శంకర్ ని చూశాను.

చిన్నగా నవ్వుతూ చూస్తున్నాడతను.

నేను ఘటుక్కున చూపులు తప్పించాను. గదిలో ఓ మూల ముక్కాలి పీటమీద చిన్న పాతకాలపు సేఫ్ కనిపించింది.

దాని దగ్గరికెళ్లి కాలితో తన్ని, "దీన్ని తెరువ్!" అనర్చాను.

శంకర్ వేగంగా కదిలివచ్చి నన్ను వెనక్కి లాగాడు.

"రాస్కెల్! అదేమిటనుకున్నావ్? మా తాత ఇచ్చిన పవిత్రమైన కానుక! దాన్ని కాలితో తన్ని పాపం అంటు గట్టుకున్నావు!"

"షటప్! త్వరగా తెరువ్! లేదా ఈ రాడ్‌తో పగల గొడ్తాను!" కడ్డీ తీసుకుని సేఫ్ పిడిమీద ఒక దెబ్బ వేశాను.

"యూ ఫూల్! నిన్ను చంపేస్తాను!"

"కమాన్ మాస్టర్! తాళాలిలా యివ్వు!"

"నా దగ్గర లేవు! నీ కందవు——"

"అయితే ఇప్పుడొకటే మార్గం వుంది——పోలీసుల్ని పిలవడం!"

"నీకు పిచ్చిపట్టింది!" అర్చాడు శంకర్, "నగ నా దగ్గర లేదంటే బుర్ర కెక్కడంలా? రాస్కెల్, సహిస్తున్న కొద్దీ మితిమీరుతున్నావు! నీ పీకనొక్కి పాతి పెట్టేస్తాను!"

శంకర్ రెండు చేతులు జాపి ఛటుక్కున నా దగ్గరికి జరిగాడు.

నేను విసురుగా కడ్డీ ఎత్తాను. శంకర్ చేతులు దింపేసి పళ్ళు నూరుతూ కర్కశంగా చూశాడు. నేనూ చూశాను అంతకంటే కర్కశంగా. మా చూపులు కలిశాయి: ఇద్దరిమధ్య చిచ్చు రగిల్చాయి.

కొన్ని క్షణాలు నిశ్శబ్దం....

ఇంతలో ముందు గదిలో ఏదో కూనిరాగం విన్పించింది. అంత చక్కటిరాగం నేనెప్పుడూ వినివుండలేదు!

ఉలికిపడి మేం కలవరంగా చూసుకున్నాం.

శంకర్ తటాలున వెనక్కి తిరిగి ముందుగదిలో

కళ్ళాడు.

అతను వెళ్లిన కొన్నిక్షణాలకి అరిచాడు:

"కమల్! ఇలారా! ఎవడొచ్చాడో చూడు!"

పరిస్థితి నాకేమీ అర్థంగాలేదు. కడ్డీ గట్టిగా పట్టుకుని, లోతుగా గాలిపీల్చి గంభీరంగా ముందు గదిలోకి నడిచాను....

9

"హల్లో! హల్లో, మిస్టర్ పిరికీ! సారీ—మొనగాడివి కదూ?" నవ్వాడు జానీ, మునిపళ్ళు లేని నోరు తెరిచి.

నాలో గాంభీర్యం ఎగిరిపోయి వళ్ళు చల్లబడింది.

జానీ!

వీడిక్కడికెలా వచ్చాడు? ఎందుకొచ్చాడు? నాగుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. తలతిరిగి స్పృహ తప్పినట్టయింది. నేను ముందుకు తూలగా శంకర్ చెయ్యి నన్ను ఆపింది. తేరుకుని సంబాళించుకున్నాను.

తల విదిలించి జానీని చూశాను. ద్వారంలో నిలబడి వున్నాడు—నడుముమీద చేతులు పెట్టుకుని. తలమీద, కణతమీదా రెండు బ్యాండేజీలున్నాయి — బట్టలు మాత్రం అలాగే వున్నాయి—మురికిగా. మునిపళ్ళు లేని వాడినోరు వికృతంగా, అసహ్యంగా వుంది.

"నువ్వు—ఇక్కడికెందుకొచ్చావ్!" అర్చాను అందోళనగా. నా చేతిలో ఇనపకడ్డీ బలంగా బిగుసుకు పోయింది.

వాడు నవ్వాడు, చింపాంజీలా: "నిన్ను చావగొట్టి పళ్ళు కట్టించుకుపోదామని."

శంకర్, నేనూ చూపులు మార్చుకున్నాం.

నాలో ధైర్యం వచ్చింది. "నన్ను చావగొట్టే ప్రయత్నం విరమించుకో!" అన్నాను కడ్డీ చూపిస్తూ, "గుర్తుందా? నా శక్తి నువ్వు గ్రహించావు. మొన్నటి సత్కారం అంత తేలిగ్గా మర్చిపోలేదనుకుంటాను. ఇది పళ్ళు కట్టించుకునే చోటుకాదు—వూడగొట్టే చోటు. అందుకని నువ్విక్కడ్నించి వెళ్ళిపో!"

"కరెక్ట్! సరిగా చెప్పావు మిస్టర్—నిన్ను చావగొట్టే ఆలోచన నువ్వు చెప్పకముందే మానుకున్నాను. అయితే ఇక్కడికి పళ్ళూడగొట్టించుకోడానికి రాలేదు" అన్నాడు జానీ తాపీగా.

"మరి?"

"మీరేదో తగవులాడుకుంటున్నారు—మీ తగవు తీర్చడానికి వచ్చాను" అన్నాడు మరింత తాపీగా.

వాడి మాటలు విని మేం కలవరపడ్డాం.

"మేమిక్కడ వున్నామని నీకెలా తెలుసు?" అడిగాడు ఘటుక్కున.

జానీ తలుపువారాసి లోనికొచ్చి కూచున్నాడు.

"క్యూరియాసిటీ వుంటే తెలుకోలేనిదేమిటి? నాకేమీ తెలీయదనుకోకు! నాకంతా తెలుసు!"

"ఏమిటి నీకు తెలుసు?" వాడి బెదిరింపుకి నా వొళ్ళు మండింది.

వెకిలిగా నవ్వాడు జానీ.

"నీ బాస్ నెక్లేస్ ఎవరు దొంగిలించారో నాకు తెలుసు?" జేబులోంచి సగం కాలిన బీడీ తీసి అన్నాడు.

"ఎవరు?" అన్నాను. శంకర్ ఆవేశంగా జానీ మీదికి దూకబోయాడు. నేనతన్ని వెనక్కి లాగాను.

"నేను" అన్నాడు జానీ, "ఏసు సాక్షిగా నేనే!"

"ఏమిటి ఆధారం?" నా గొంతు సరిగ్గా పెగలేదు.

జానీ మా ఇద్దర్నీ పరీక్షగా చూసి జేబులోంచి పొట్లం తీశాడు. దాన్ని విప్పి నగ చూపించాడు.

నా బాస్ భార్య స్మృతికి చిహ్నమైన అపురూపమైన నగ!

జానీగాడి పాపిష్టి చేతుల్లో ఎంత అపవిత్రమైంది!

నేను తేరుకునేలోపున శంకర్ జానీ మీదికి దూకాడు. జానీ తటాలున శంకర్‌ని వెనక్కి తోసి లేచిబడ్డాడు.

జేబులోంచి కత్తితీసి చూపిస్తూ అన్నాడు, "జాగ్రత్త! నా దరికెవరొచ్చినా యీ కత్తివేటుకి గురవుతారు!"

మేం నిశ్చేష్టులైపోయాం!

జానీ చెరోచేతిలో కత్తి, నగ, మెరుస్తున్నాయి.

ఒకటి ప్రాణాలు తీసేది. మరొకటి విలాస జీవితాన్నందించేది.

నాకేమీ అంతుబట్టలేదు. ఏం జరిగింది? నగ జానీ చేతిలోకెలా వచ్చింది? మేం యెక్కడ పొరపాటు చేశాం?

పరిస్థితి మరింత తీవ్రంగా తయారైంది! నేనీ ఊబిలో మరింత లోతుగా దిగబడిపోయాను.

మా పథకం జానీకి తెలిసిపోయింది!

ఇది ప్రమాదకరం! ఇప్పుడు మా గుట్టు జానీ గుప్పెట్లో వుంది! వీడితో ఏ మాత్రం పొరపాటుగా వ్యవహరించినా మా నాశనం తప్పదు!

హఠాత్తుగా ఉలికిపడ్డాను. నేనేం చేస్తున్నానో నాకే తెలియడంలేదు!

కొన్ని క్షణాలక్రితం శంకర్‌తో ఘర్షణపడ్డాను. పోలీసులకి చెప్తానని బెదిరించాను! కానీ—ఇప్పుడు—అ

ఆలోచన ఎంత భయంకరంగా వుంది! పోలీసుల్ని రంగంలో దించితే దాని పర్యవసానం ఎంత తీవ్రంగా వుంటుంది!?

నా బాస్‌కి నేను చేసిన ద్రోహానికి ప్రాయశ్చిత్తంగా నన్ను నేనెందుకు శిక్షించుకోవాలి? దానివల్ల ఏమిటి ప్రయోజనం?

రంభ హత్యకేసులో జీవితాంతం జైల్లో కూచుంటాను. ఫర్వాలేదు. కానీ, బాస్ గురించేమిటి?

ఈ వూహించని పరిణామం అతని మీద ఎలాటి ప్రభావం చూపిస్తుంది?

నేను మోసంచేసినట్టు బాస్‌కి తెలిస్తే గుండె ఆగి చనిపోడా? మతి చలించి పిచ్చివాడై పోడా? లేక-కనీసం జీవితాంతం కృంగిపోడా?

బాస్‌కి నా మీద యెంత విశ్వాసముంది! ఎంత ప్రేమ వుంది! ఏ తండ్రి దగ్గరా ఏ కొడుకూ పొందని ట్రీట్‌మెంట్ నాకు నా బాస్ దగ్గర లభిస్తోంది. అతని వినాశానికి నేను కారకుడ్ని కావాలా!

కాదు! చేసిన ద్రోహానికి ప్రాయశ్చిత్తంగా నన్ను నేను శిక్షించుకుని నా బాస్ వినాశానికి కారకుడ్ని కాకూడదు! ఈ వ్యవహారాన్ని మరో విధంగా హాండిల్ చెయ్యాలి. శంకర్‌తో అంత తెలివితక్కువగా వ్యవహరించినందుకు లోలోన తిట్టుకున్నాను. ఈ వ్యవహారం నుంచి బయటపడే మార్గం యేదో తప్పకుండా వుండి వుంటుంది.

ఏమిటది?

ఇప్పుడాలోచించకూడదు—ఒక సమయంలో ఒక

ఆలోచన. ప్రస్తుతం జానీ గురించి ఆలోచించాలి. వీడితో జాగ్రత్తగా వ్యవహరించి పరిస్థితి సీరియస్ కాకుండా చూడాలి.

తేరుకుని, శంకర్‌నీ ఆ తర్వాత జానీనీ చూశాను.

"ఆల్ రైట్, జానీ. ఆ నగ నువ్వే దొంగిలించావు." అన్నాను.

"అవును."

"అయితే ఈ బిజినెస్‌లో నువ్వు కూడా పార్ట్‌నర్‌గా చేరావు. ఇంకెందర్ని చేర్చావు?" అడిగాను.

"నేనొక్కడినే" అన్నాడు వాడు.

"నీ ముఠా యెక్కడ?"

వాడి ముఖం యెర్రబడింది: "ఆ వెధవల గురించి చెప్పుకోడం సిగ్గుచేటు! నువ్వు కొట్టిన దెబ్బలకు పత్తా లేకుండాపోయారు. ఇప్పుడు ఖమ్మంలో లేరు."

"నువ్వొక్కడికి వంటరిగా వచ్చావా?

"అవును."

"ఏ ఉద్దేశ్యంతో?"

"నీ మీద పగ తీర్చుకోడానికి."

"మంచిదె. కూచో, వివరంగా మాట్లాడుకుందాం."

జానీ నగ జేబులో దోపుకుని, కత్తి చేతిలో పట్టుకుని కూచున్నాడు. ఆ తర్వాత మేం కూచున్నాం.

ఆందోళనగా, ఎర్రబడ్డ ముఖంతో చూస్తున్న శంకర్‌తో నేనన్నా: "నువ్వు జోక్యం చేసుకోకు. బిజినెస్ నేను మాట్లాడతాను."

శంకర్ పరధ్యానంగా తలూపాడు.

నేను జానీ వేపు తిరిగాను: "వెల్, జానీ ఇక మాట్లాడు, నగ యెలా దొంగిలించావు?"

నవ్వాడు జానీ, "చెప్తాను మిస్టర్. ఆవేశంలో కూడ సమయస్ఫూర్తిగా ప్రవర్తించి అందని అవకాశాన్ని చేజిక్కించుకోమనేవాడు వస్తాదు."

"నా దేవుడు?"

"నా గురువు—ఆంథోనీ- కేరళలో వున్నాడిప్పుడు."

విసుగ్గా చూశాను, "సరే, చెప్పు."

జానీ నన్ను సీరియస్‌గా చూసి అన్నాడు:

"నీ చేత దెబ్బలు తిని మా వూళ్ళో చులకనైపోయాను. అందరూ నా పేరు చెప్పుకుని నవ్వుకుంటున్నారు! నువ్విలా తిరగబడతావని నేనూహించలేదు! నీ చేత తన్నులు తిని నవ్వులపాలయ్యాను. నా రికార్డులో యిలాంటి దశ ఎన్నడూ రాలేదు. నాకు తల కొట్టేసినట్టయింది.

"నీ మీద పగ రగిలింది. నిన్ను పట్టుకుని చంపెయ్యాలని నిశ్చయించుకున్నాను. కానీ, ఈ ఆలోచన వచ్చేటప్పటికి నువ్వు వూళ్ళో లేవు. నేను హాస్పిటల్ నుంచి పారిపోయి నీ ఆరా తీశాను. నువ్వు బసచేసిన హోటల్లో నువ్వు హైదరాబాదు కెళ్ళిపోయినట్టు తెలిసింది. రిజిస్టర్‌లో నీ హైదరాబాదు అడ్రసు దొరికింది....

"వెంటనే బయలదేరి నిన్న సాయంత్రం యిక్కడి కొచ్చేశాను.

"నిన్ను ఎలా చంపాలో బాగా ఆలోచించుకుని వచ్చాను. చీకటిపడ్డాక అర్థరాత్రి నీ యింటికివచ్చి పాడి చెయ్యాలనుకున్నాను. అలాగే వచ్చాను. కానీ ఆలస్య మయింది. ఎవరి అదృష్టమో చెప్పలేనుగాని నువ్వు బ్రతికి పోయావు.

"నేను వీధిచివర్లో వుండగా నువ్వు, శంకర్ బయటికి

వచ్చి కారెక్కారు. కారు బయలుదేరింది. నాకేమీ తోచలేదు. కారువెంట కొంతదూరం పరిగెత్తాను. నిన్ను చంపే అవకాశం తప్పిపోయినందుకు తిట్టుకున్నాను. ఐతే నువ్వు శంకర్‌తో ఎక్కడికెళుతున్నావో అర్థంకాలేదు. శంకర్ ఘరానా నేరస్తుడు!"

జానీ మాట లాపేసి శంకర్‌ని చూశాడు.

"మీరేదో కథ నడుపుతున్నారని అర్థమయింది. కారు వెంట కొంతదూరం పరిగెత్తి దారిలో ఒక స్కూటర్ దొంగిలించాను. దానిమీద మిమ్మల్ని వెంబడించాను. మీ కారు చాలాసేపు ప్రయాణించి ఒక బంగళా వెనుక వీధిలో ఆగింది. మీరిద్దరు కారుదిగారు. నేను వీధిచివర్లో కాచుకున్నాను. కాస్సేపటికి మీరు తాడు సహాయంతో పెరటిగోడ దాటారు. ఆ తర్వాత నేనుకూడా అలాగే చేశాను."

నేను వూపిరిపీల్చడం మర్చిపోయాను.

శంకర్ రెప్పవెయ్యకుండా చూస్తున్నాడు.

మళ్ళీ అన్నాడు జానీ, "ఇంట్లో మీరిద్దరూ ప్రవేశించి కిచెన్ తలుపు తెరిచారు. ఆ తర్వాత లోనికెళ్ళిపోయారు. నేనుకూడా చప్పుడు కాకుండా కిచెన్‌లో ప్రవేశించాను. అప్పుడే—ప్చ్, బాడ్‌లక్! నా చేతికేదో గిన్నె తగిలి కిందపడింది. కంగారుపడి చెంగున బయటకిదూకి పారిపోయాను. మీరిద్దరూ గాభరాగా కిచెన్‌లోకొచ్చి చూశారు — అప్పుడు 'మ్యావ్' అని అరిచిందెవరనుకున్నారు?"

పగలబడి నవ్వాడు జానీ.

"ఓ.కే. మీరు తేలికబడి తిరిగివెళ్ళిపోయారు. నేను జాగ్రత్తగా మీ వెంట వచ్చాను. మీరు బెడ్‌రూంలో

కెళ్ళాక నువ్వు తివాసీయెత్తి రాళ్ళు లెక్కబెట్టసాగావు. నేను తలుపుపక్కన నక్కి గమనించసాగాను...."

బీడీ వెల్గించి మళ్ళీ అన్నాడు జానీ:

"కాస్సేపటి తర్వాత నువ్వు రాతిపలక తొలగించావు. పదమూడవ పలక. అప్పుడు శంకర్ జేబులోంచి ప్లాస్టిక్ కవరు తీశాడు.

"అందులో ఏదో మెరుస్తూ కన్పించింది!

"నా వూపిరి ఎక్కడ అలికిడిచేస్తుందోనని భయపడ్డాను. వూపిరి బిగబట్టి చూశాను. శంకర్ ఆ కవర్ని నేలలోవున్న పాత్రలో జారవిడిచాడు. తర్వాత నువ్వు పలకపెట్టేసి శుభ్రంగా తుడిచావు. గదిలో మసగ్గా లైటు వెలుగుతోంది. నేనేం చెయ్యాలో వెంటనేతట్టింది. ఛటుక్కున లోనికెళ్ళాను. ఆ సమయాన మీరుగనక నన్ను చూసివుంటే చంపేసే వాడ్ని—"

జానీకళ్ళు క్రూరంగా మెరిశాయి.

"తర్వాత ఏం చేసావు?" అడిగాను నింపాదిగా.

"మీరు చూడకుండా నేను గదిలో నేలమీద ప్రాకుతూ బెడ్కింది కెళ్ళాను. అక్కడనించి గమనించసాగాను. నువ్వు తివాసీ పరిచేసి శంకర్తో బయటికెళ్ళిపోయాక బయటికి వచ్చాను. మీరిద్దరూ గదికి తాళం వేసుకుని వెళ్ళిపోయారు. మీరు పూర్తిగా బంగళానించి వెళ్ళిపోయాక నేను రంగంలో దిగాను. అంత విలువయిన నగ నేను ముట్టుకుంటానని కలలోకూడా అనుకోలేదు!"

తమాషాగా చేతులూపాడు జానీ.

"బయటపడే మార్గంలేదు. గదికి తాళంవేసి వెళ్ళారు. కిటికీగుండా దూకుదామనుకున్నాను. కానీ ఆ చువ్వల్లోంచి దూరడానికి నేను పక్షినిగాను. బెడ్రూంని ఆనుకొని

బాత్ రూంవుంది. లోని కెళ్ళి చూశాను. పైన వెంటిలేటర్ కనిపించింది. కాస్త కష్టపడ్డా ఆ మార్గంగుండా బయట పడ్డాను."

"వెరీగుడ్! కానీ ఒక పొరపాటు చేశావు. నీ వేలి ముద్రలు పోలీసులకి దొరికాయి" అన్నాను.

"లేదు, లేదు! నేను ముట్టుకున్న చోటల్లా శుభ్రంగా తుడిచాను మిస్టర్!"

నేను ఆశ్చర్యపోయాను: "అయితే ఆ నగతో పారిపోకుండా ఇక్కడికెందుకొచ్చావ్?"

"అనుభవంలేక. ఇలాంటి పెద్దపనులు నేనెప్పుడూ చెయ్యలేదు!"

"దొంగవెధవా! నా పథకంలో పానకంలో పుడకలా తగిలి పాడుచేశావు!" అర్చాడు శంకర్.

జానీ నవ్వాడు, "అనుకున్నవన్నీ జరగవు: నేననుకున్నది జరిగిందా? అనవసర వాదన అవతలబెట్టి అసలు విషయానికొద్దాం."

"నువ్విక్కడి కెందుకొచ్చావో చెప్పు!" అన్నాను.

"బేరం కుదుర్చుకోడానికి" అన్నాడు జానీ, "ఈ నగ నా దగ్గరవుంది గానీ దాన్ని ఏం చెయ్యాలో నాకు తెలీదు. అమ్మబోతే పట్టుబడతాను. నాకు తెలుసు— ఈ లైనులో నా కనుభవంలేదు. మీగురించి ఆలోచించాను. మీ రేదో పథకం వేసుకున్నట్టున్నారు: ఈ నగ అమ్మించాలంటే మీవల్లనే సాధ్యమవుతుంది. పైగా ముగ్గురికీ లాభం! ఆలోచించుకోండి!"

శంకర్ తటాలున వంగాడు, "ఇలా ఇచ్చేయ్! దాన్ని అమ్ముతాను!"

జానీ అదోలా నవ్వాడు. "నాభాగం యెంత?"

నేనడ్డు తగిలాను: "జానీ. ఆ నగ అమ్మడం ఇప్పుడు సురక్షితంకాదు. నువ్వు దాన్ని దొంగిలించకుండా మాదగ్గరికి వచ్చి బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తే బావుండేది. ఇప్పటి పరిస్థితి వేరు. పోలీసులు దానికోసం గాలిస్తున్నారు దేశవ్యాప్తంగా! అమ్మడం కష్టంకాదు, ప్రమాదకరం!"

"ఎంతకాలం ఆగాలి?"

"చెప్పలేం. మా ప్లాన్ పదిరోజుల్లో సక్సెస్ కావలసింది. నువ్వు చెడగొట్టావు."

జానీ కాస్సేపు ఆలోచించి అన్నాడు, "సరే. ఎంత కాలమయినా ఆగుతాను. పదిరోజులు—పది నెలలు—పది సంవత్సరాలు—ఎంత కాలమయినా ఆగుతాను. దాన్ని అమ్మి నాలుగవ వంతు భాగం నాకివ్వాలి."

"అలాగే!" శంకర్ అన్నాడు ఉత్సాహంగా, "దాన్నిప్పుడిస్తావా?"

జానీ అంత తెలివితక్కువ పని చెయ్యడని నాకు తెలుసు.

"ఇస్తాను." అన్నాడతను, "ముందు నా షరతులు ఒప్పుకోవాలి."

"ఏమిటవి?"

జానీ జేబులోంచి కాయితం, పెన్నుతీసి నాకందించాడు.

"దీనిమీద మీరు సంతకాలు పెట్టాలి."

నేను ఆతృతగా కాయితం విప్పి చదివాను.

అందులో యిలావుంది:

"నిన్నరాత్రి, అనగా మార్చి ఒకటవ తేదీన, శంకర్-కమలాకర్ అనబడే తోడుదొంగలమైన మేము, సేఠ్ రంగూన్ వాలా ఇంట్లో వజ్రాలహారం దొంగిలించాము.

అది ప్రస్తుతం మాదగ్గరేవున్నది.

ఈ విషయం ధృవపరచగలము...."

ఈ వాక్యాలు చదివాక నా తల దిమ్మెక్కి కళ్ళు తిరిగాయి.

10

శంకర్ తటాలున జానీమీదికి దూకి దవడకిందగుద్దాడు. జానీ కీచుమని అర్చి కిందపడ్డాడు. నేను నోరు తెరిచి చూస్తున్నాను. శంకర్ విసురుగా వాడి డొక్కలోతన్ని వంగబోయాడు—కత్తికోసం. కానీ జానీ శంకర్ కాల్లో పొడిచాడు.

శంకర్ కిందపడి బాధగా అర్చాడు. నేలమీద రక్తం పారుతోంది. అతని పిక్కలదగ్గర ప్యాంటు రక్తంతో ఎర్రబడింది. జానీ చెంగున నిలబడి కాలితో శంకర్ ముఖం మీద తన్నాడు.

శంకర్ గట్టిగామూల్గి తలపక్కకి వాల్చాడు. జానీ అతని కాలరు పుచ్చుకుని లేపి కుర్చీలో కూలేశాడు.

ఈ దృశ్యమంతా నేను వూపిరి బిగబట్టి చూశాను.

"ఓ.కే?" జానీ అడిగాడు కర్కశంగా, "యిలా వుంటుంది నా జవాబు. చూడు కమల్! ఈ ముసలాడిని నీ హద్దులలోవుంచు. లేదా ముగ్గురుకీ ప్రమాదం. ఇక ఆ కాయితంమీద సంతకం పెడ్తావా?"

జానీ మమల్ని ఎలాటి వలలో బిగిస్తున్నాడో తెలుసుకున్నాను.

"పెట్టకపోతే ఏం చేస్తావు?"

"అప్పుడీ నగ నాకెలాగూ ఉపయోగపడదు గనుక పోలీసులకప్పగించి, జరిగింది చెప్పేస్తాను—ఆ విధంగా

వెలుకెళ్తానని తెలుసు. ఫరవాలేదు. మీరిద్దరూ కూడా తోడుగా వుంటారు గాబట్టి నాకు దిగులువుండదు. ముగ్గురికి బలే కాలక్షేపం, కచ్చేరీ చేసుకోవడానికి."

నేను సందేహించకుండా సంతకం పెట్టి శంకర్‌ని చూశాను.

కాలంతా రక్తమయమై మూల్గుతున్నాడతను. కాయితము, కలం అందించి సైగచేశాను. మాట్లాడకుండా సంతకం చేశాడు.

జానీ కాయితం లాక్కొని చూసుకున్నాడు. చిన్నగా నవ్వి జేబులోంచి నగతీశాడు: "ఇప్పుడు ప్రమాదంలేదు. ఈ కాయితంతో పెద్దబరువు దించుకున్నాను. ఇక నిశ్చింతగా వుంటాను. జాగ్రత్త, నన్ను మోసంచెయ్యకండి! కాయితం పోలీసుల చేతిలో వుంటుంది!"

"ఈ బిజినెస్‌లో మోసంలేదు" అన్నాను.

"వెరీగుడ్!" జానీ నగ నా కందించాడు. వణకుతున్న చేతితో తీసుకున్నాను.

"నగ అమ్మేముందు నాకు తెలియజేయాలి. అలాగే మీ రెక్కడికయినా వెళ్ళినా నాకు తెలియజేయాలి. నగ అమ్మాక, నాభాగం యిస్తే ఈ కాయితం ఇచ్చేస్తాను. దట్సాల్."

లేచి నిలబడ్డాడు జానీ.

"ఎక్కడ వుంటున్నావు?" అడిగాను.

"ఎందుకు? చూడు కమల్, నువ్వేలాంటి యెత్తులూ వెయ్యకూడదు!"

"నా ఉద్దేశ్యం అదికాదు. మనం ముగ్గురం పార్టనర్స్. ఎవరెక్కడెక్కడ వున్నారో తెలుసుకుంటే ఎందుకయినా మంచిది."

జానీ అనుమానంగా చూశాడు: "ఓ.కే. బేగం బజా గల్లో [illegible]."

మళ్లీ నేను ఏమీ అడక్కుండా గుడ్ బై చెప్పి బయటికి దారితీశాడు.

హఠాత్తుగా నిశ్శబ్దం ఆవరించుకుంది జానీ నిష్క్రమణతో.

చాలా సేపు మేం మాట్లాడుకోలేదు. శంకర్ మాట్లాడే స్థితిలో లేడు. అతని కాలికి బలమయిన గాయం తగిలింది.

"అనవసరంగా ఎగిరావు!" అన్నాను.

"నోర్ముయ్! వాడికి బుద్ధిచెప్తాను!" అర్చాడు శంకర్.

"చూడు శంకర్, నీ ప్రవర్తన నాకు నచ్చలేదు. నువ్వే ప్రమాదం తెచ్చిపెట్టేలా కన్పిస్తున్నావు! జానీతో జాగ్రత్తగా వ్యవహరిస్తే ఏ అపాయమూ వుండదు. పైగా కొన్ని చిక్కులు విడదీయవచ్చు—"

"అంటే డబుల్ క్రాస్ చేస్తావా?"

"అది పొరదు. ప్రస్తుతం ఏమీ చెయ్యలేం. మనం వాడి గుప్పెట్లో వున్నాం. ఈ నగ అమ్మేంతవరకూ వుంటాం. ఇది అమ్మడం సులభంగాదు. చాలాకాలం పట్టవచ్చు. అంతవరకు ఎటునుంచి ఏం ముంచుకువస్తుందోనని భయపడుతూ గడపడమెందుకు?"

"అంటే ఏం చేస్తావ్?"

"నాకో ఆలోచనవుంది. ఈ నగ మనం యెలాగూ అమ్మలేం. తిరిగి యథాస్థానంలో పెట్టేద్దాం—"

"నీకు పిచ్చిపట్టింది!"

"చెప్పేది పూర్తిగా విను. నువ్వు నకిలీ నగ ఆర్డరిచ్చావు. అది వచ్చాక దాన్ని జానీ చేతిలో పెట్టి వాడి వల్లోంచి బయటపడదాం!"

"అంతే, ఈపథకానికి గుడ్‌బై కొట్టాలా?"

"తప్పదు! మనం అనుకున్నది పూర్తిగా అప్‌సెట్ అయింది. పోలీసులు రంభకోసం గాలిస్తున్నారు. ఈ దొంగతనంతో ఆమెకి సంబంధంలేదని తెలుసుకోడానికి యెంతోకాలం పట్టదు! అప్పుడామె హత్య బయటపడుతుంది. ఈ అపాయం ఏర్పడకుండా నగ తిరిగి బాసుకు అందేలా చేసి ఆమెని గాలించే పనిని మాన్పిద్దాం."

శంకర్ కళ్ళు మెరిశాయి. ఆ చూపుల్లో భావం పసిగట్టాను. నా మాటల్లో అతనికేదో పాయింట్ తట్టింది.

"నగ యిలా యివ్వు!" చెయ్యిజాపి అన్నాడు కర్కశంగా.

"ఎందుకు?"

"పథకం వేసుకున్నాక ముందుకు సాగడమే తప్ప వెనక్కి తగ్గడమనేది లేదు! కమాన్ ఇలా యివ్వు!"

"ఇవ్వను" అన్నాను.

"సరే వెళ్ళు, వెళ్ళు కమల్! గెటవుట్!" అరిచాడతను కళ్ళుమూసుకుని, "వెళ్ళేముందు ఫోటోల విషయం మర్చిపోకు."

"వాటినేం చేస్తావు?"

"పోలీసులకి పంపిస్తాను. ప్లీజ్ గెటవుట్!"

అప్పుడుగానీ నాకు ఫోటోల విషయాం తట్టలేదు. ఐతే ఈ వ్యవహారం అంత తేలిగ్గా తేలేదిగాదు. చాలా అడ్డంకులున్నాయి. ప్రస్తుతం నేను అన్నిటికీ తలవంచాలి. అంతకుమించి గత్యంతరంలేదు. ఈ అడ్డంకులే నా సమస్యకు పరిష్కారం చూపిస్తాయి....

నన్ను క్షేమంగా బయటపడేసే మార్గమేమిటది?

వెంటనే తట్టలేదు. మరికొంత సమయం కావాలి,

ప్రస్తుతం శంకర్‌కి నగ అప్పగించి వెళ్ళిపోవాలి.

అతని చేతిలో నగ పెట్టి, "అలాగే శంకర్, గుడ్ లక్" అన్నాను.

శంకర్ చిన్నగా నవ్వి, "ఐ పిటీయూ, పూర్ ఫెలో!" అన్నాడు.

అతని మాటలువిని ఆవేశంగా పిడికిలి బిగించాను. అతని ముఖంమీద గుద్దాలనిపించింది. కానీ, పరిస్థితి మరింతగా చెడుతుంది.

కాబట్టి నా పిడికిలి జేబులో పెట్టుకుని బయటకు నడిచాను.

కమల్ తిరిగి శంకర్‌నుండి నగను స్వాధీనం చేసుకో గల్గుతాడా?...

మాయమైన వంటగత్తె విషయం బయట పడుతుందా...

శంకర్ తీసిన ఫోటోలు, జానీ వ్రాయించు కున్న వుత్తరం పోలీసులచేతికి చిక్కుతాయా?

కమలాకర్ చివరకు ఏమవుతాడు???

వీటికి సమాధానాలు 'పరువు ఖరీదు' చివరి భాగం "చచ్చి సాధించాడు"లో వచ్చేనెల చదవండి...